

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

20. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2006

De er netop ikke landsforrædere

”Femte kolonne virksomhed” kalder formanden for Dansk Folkeparti, Pia Kjærsgaard, Islamisk Trossamfunds bestræbelser på at opildne muhamedanske lande imod Danmark og fortsætter i sit ugebrev fra 9/1 2006:

”Jeg kan imidlertid ikke finde noget bedre ord for den skændige kampagne, som trossamfundets ud-sendinge har ført mod Danmark – det skulle da lige være landsforræderi”.

Her vender Pia Kjærsgaard op og ned på begreberne. For de rejsende repræsentanter for Islamisk Trossamfund har bestemt ikke forrådt deres hjemlande.

De er bestemt ikke landsforrædere. Medlemmerne af Islamisk Trossamfund udviser en beundringsværdig troskab over for de

lande, de kommer fra, og over for de udemokratiske værdier, de repræsenterer. De oven i købet koordinerer deres anti-danske akti-

viteter med disse landes officielle repræsentanter i Danmark.

Ser mon Pia Kjærsgaard da slet intet problem i, at hun ved at kalde sådanne personer landsforrædere samtidig anerkender vedkommende som landsmænd – uanset hvilke pas de bærer? Og skulle Dansk Folkepartis leder

Danmark, der lever op til benævnelsen ”landsforræder”, så er det de danske politikere, som med udlændingeloven af 1983 åbnede porten og lukkede de fremmede okkupanter ind - samt de, der ikke sørger for, at de bliver vist udenfor igen, inden det er for sent.

For det kan nås endnu! Og frit, tidligt og i god tid gør de kloge jo det, tåberne først langt senere gør af nødvendighed.

Dette skændige forræderi mod land og frihed står først og fremmest Det Radikale Venstre i spidsen for. De fleste øvrige må benævnes ”medløbere”.

Der er grund til at ynke De Radikale. For det er nemlig landsforræderens triste skæbne at være foragtet af både sine egne og

af de fremmede, vedkommende gjorde sig til redskab for.

H. V. & K. R.

således virkelig have anerkendt den illusion, der går under navnet ”integration”?

Hvis der dog ellers er nogen i

Velfærden snart en by i Rusland ?

Et stigende antal af ældre med skattebetalte pensionsbehov kan ikke tilgodeses p. g. a. børnerige, arbejdsuegnede immigranter på overførselsindkomst.

Side 3

Danmark er kommet på plakaten

Muhamedansk pøbelvold over nogle tegninger i Jyllands-Posten, der gør skæg med profetens skæg, rejser en vigtig international debat. Læs på

side 12, 13 og 14

Fremmedelskernes egenhad

Når nogle råber højt om ”fremmedhad”, er det så fordi de i virkeligheden hader deres egne? Læs anmeldelsen af Roger Scrutons nye bog herom på

side 23

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415

Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. 46 36 66 66

h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

mobil: 25 89 12 00 (indtalt besked),

otier@privat.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen

tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 13 00 32

p@vinther.mail.dk

International redaktør:

Konsulent Ole Gerstrøm

tlf. 48 89 07 95 og 30 41 15 15

ole@gerstrom.dk

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Terrorens blindgængere

Terrorer er klart nok en muslimsk krig imod den forhadte vantro vestlige civilisation. Alligevel har de fleste dér svært ved at forstå dette eller indrette sig derpå. De kræver deres tilvante vestlige sædvaner og retsregler urørte og spiller derved de ekstreme islamisters spil.

I tiden mellem de to verdenskrige kunne de fleste politikere og meningsdannere nok se det betænkelige eller farlige i de røde og brune eller sorte totalitære og voldsdyrkende bevægelser og regimer i flere europæiske lande. Men de krigstrætte og fredselskende humanitære bevægelser i de demokratiske lande ville ikke træffe de nødvendige forholdsregler til at sikre deres landes frihed. Kun mere klart- og vidtskuende politikere som Winston Churchill og Franklin D. Roosevelt og deres tilhængere sikrede så megen modstandstyrke, at deres lande om end på et hængende hår undgik at blive nedkæmpet eller klemt imellem krigeriske angribermagter.

Den nuværende situation i terrorkrigen genkalder en hel del af datidens naive fredstro. Man kræver fredens retsregler fulgt til punkt og prikke både mod sine egne og fjenden, uanset om fjenden blæser totalt på disse og blot søger at udnytte dem til at fremme sine egne terror- og eroblingsmål. Argumentet lyder, at ellers opnår terroristerne jo deres formål ved vore egne indskrænkninger af borgernes frihedsrettigheder.

Det lyder jo meget smukt, men er nok noget urealistisk ligesom datidens idealistiske krav. Under alle krigsforhold, hvor et lands beboere trues af den bar-

ske virkelighed ved en hensynsløs fjendes overgreb mod dem, vil de, om end nu muligt, kræve de nødvendige forholdsregler iværksat til at værne om deres og deres kæres liv og velfærd. Det har overalt været tilfældet under slige forhold og ofte med drastiske midler efter situationens krav.

Det nye og uvante er uklarheden og for de fleste uigennemskueligheden i trusselens art og øjeblikkelighed. Man vil jo helst ikke overdrive hverken det ene eller det andet, og terrorer er da heller ikke noget, vi hidtil her i landet eller i de fleste andre europæiske lande har mærket i dens virkelig krigeriske form med bomber og massedrab på civile. Så lige nu vil politikerne antagelig høste stemmer ved deres tilbageholdenhed med at give ordensmagten større muligheder for at forebygge det uvante. Men den dag, det pludselig er der, vil vreden jo nok vende sig hårdt mod de politikere, der var valgt og forpligtet til at drage omsorg for deres folks sikkerhed, men svigtede deres opgave groft.

Når fjendens bomber ikke længere er tomme ordtrusler eller ueksploderede blindgængere, men højeksplosive sprængninger blandt mængder af tilfældige civile som dem i Madrid og London, vil vore politiker-blindgængere være slemt i knibe mellem deres smukke idealistiske talemåder og den blodige virkelighed. Først slap de fjenden ind i landet i hundredtusindvis og nægtede så endog at vedtage de simpleste forholdsregler til forsvar imod ham.

S. D.

Islamistisk salamitaktik

20/1 2006 udtaler en gruppe muslimske foreninger i Danmark, at Morgenavisen Jyllands-Posten skal »være med til at genoprette respekten for profeten« - Theo van Goghs morders forbillede.

Islamisk Trossamfund følger troligt den salamitaktik, profeten selv benyttede over for vantro: Først fremprovokerer man en konflikt, som man eskalere ud over, hvad de vantro kunne have forestillet sig. Så giver man sig selv rollen som forsoneren med den fremstrakte hånd for at opnå indrømmelser, som de vantro ellers aldrig ville have accepteret.

Islamisk Trossamfund præciserer i den

konkrete sag, at »striden kan bilægges, HVIS...«. Dette "hvis" implicerer, at det ikke drejer sig om forsoning for forsoningens skyld, men om, at modparten skal flytte sig i forhold til sit udgangspunkt og altså begynde at acceptere det mønster, som ifølge islam skal være gældende.

Jyllands-Postens publicering af 12 tegninger, som lagde op til en kritisk diskussion om ytringsfrihed, skal altså forvandles til en forkyndende mission, hvor samme avis fremstiller et rosende portræt af lige præcis den mand, der opfordrer til at begrænse ytringsfriheden ved at eliminere kritikere. Giver man

efter her, er det kun et spørgsmål om tid, inden næste salamiskive skal skæres.

De muslimske foreninger præciserer, at striden kun kan bilægges på betingelse af, at Jyllands-Posten gør sig til forkynder af Muhammeds fortræffelighe-der. Hvis JP ikke vil det, hvordan skal

den fortsatte strid så være? Og hvis der bliver en "fredsaftale", skal det så være som i islamisk tradition, hvor fredsaftaler med vantro aldrig kan være gyldige mere end 10 år, efter Hedaybiyya-traktatens model? Muhammed bryder for øvrigt selv ensidigt traktaten, inden de 10 år er ovre. Vil de muslimske for-

eninger fortsat følge Muhammeds eksempel?

Tina Maggaard,
forskningsassistent, Aarhus Universitet
i Jyllands-Posten
26/01 2006

Omlægges eller afskaffes velfærden?

Af Ebbe Vig, cand. oecon.

I alle de vestlige velfærdsdemokratier føres debatten i disse år: Kan velfærden omlægges, og hvis den kan, skal der da ske store forandringer eller større og mindre justeringer?

I alle de berørte lande finansieres velfærden delvis efter forsikringsprincipet og delvis over skatterne, der fortrinsvis er indkomstskat og moms. I Norge lever 1,3 mill. af overførsler (2005), hvoraf 625.000 er alderspensionister, i Tyskland er den officielle ledighed (i 2005) på ca. 10 pct. i realiteten dobbelt så stor, når udstødte uden tilknytning til forsikringsordningerne på det tyske arbejdsmarked medregnes.

Erhvervssegne udstødes - uegnede immigranter støttes

Den internationale konkurrence, der skal kaldes globalisering i disse år, sætter et særligt skub i udviklingen derved, at udviklingslandene, østlandene og Fjernøsten i disse år begynder at præsentere et vareudbud og en arbejdskraft til langt lavere priser, henholdsvis langt lavere lønninger, end tilfældet er i de gamle velfærdsdemokratier.

Den officielt opgjorte danske arbejdsstyrke, som skulle omfatte det antal i landet, der tilbyder deres arbejdskraft på arbejdsmarkedet, skal korrigeres, fordi udstødte, der reageres af arbejdsløsheds-kassernes modtagere og sendes på bistandshjælp eller førtidspension uden at have andre handicaps end samfundsudviklingen, skal medregnes i arbejdsstyrken som ledige (se hosstående tabel).

Det officielle antal i arbejdsstyrken i perioden 2001-2005 er blevet reduceret med mere end 30.000. Det officielle antal uden for arbejdsstyrken i arbejdsaldrene 15-66 år er øget med mere end 50.000 i samme periode. Velfærds-kommissionen hævder, at der fortsat er 200.000 flere i arbejdsstyrken end uden for arbejdsstyrken. Her

skal vi huske, at der er cirka 1 mill. under 18 år, hvoraf kun en andel er medtaget i nedenstående tabel. Omkring 40 pct. eller 440.000 af de 1.100.000 på offentlige overførsler i tabellen er immigranter, børn af immigranter, naturaliserede eller børn af naturaliserede (se neden for).

Hertil kommer aldrings-spørgsmålet,

Hvis antallet af ældre med skattefinansierede pensionsbehov stiger, kan børnerige, arbejdsuegnede immigranter på overførselsindkomster kun forværre problemet. Selv fuldt moms- og skatte-svar fra rigets kiosker og grøntbutikker ville forslå mindre end den berømte skrædder i Helvede ...

der p. g. a. for få fødsler blandt danskerne siden 1969 har givet en skæv aldersfordeling med et relativt voksende antal ældre. Dette bidrager yderligere til forsørgelsesopgaven. Den danske model for velfærd er angiveligt tænkt at skulle udligne betalingerne

mellem ydere og nydere over livsforløbet. Dette vil ikke kunne ske fremover med en stadigt mindre arbejdsstyrke og et stadigt øget antal uden for arbejdsstyrken i de arbejdsdygtige aldre. Det er heller ikke muligt at finansiere den nuværende ordning, når befolkningsudviklingen netop fortsætter med:

- Aldersfordelingens udvikling i retning af større andel af ældre med pensionsbehov

- Immigranternes uegnethed til arbejdsmarkedet

Indvandrere hæver 40 pct. af bistandshjælpen, hævdede den tidligere socialministeren Henriette Kjær. 1. maj 2005 citeres på www.filtrat.dk Århus Kommune: "58 % af indvandrere på bistandshjælp m. m. er uegnede til arbejde - politikere er rystede".

Vildtvoksende forsørgelsesproblem

Selv om aldrings-spørgsmålet blandt danskerne i udpræget mindre målestok modsvares af den relativt meget store børne- og ungdomsandel blandt immigranterne (35% er under 25 år), vil det helt centrale i en overskuelig fremtid være at finansiere forbruget blandt andre 1.822.000 modtagere af offentlige overførsler plus de 850.000 offentligt ansatte.

For det er i disse år kun en lille million mennesker, der frembringer og af-

Befolknings-sammensætningen, erhvervs-mæssigt, i 2001:

	<1>	<2>
Arbejdsstyrken:	2.900.000	3.300.000
Modtagere af offentlige overførsler i erhvervsaktive aldre:	1.100.000	700.000
Øvrige modtagere af overførsler:	722.000	722.000
Offentligt ansatte:	850.000	850.000
Ansatte med salgbar produktion:	950.000	1.050.000

<1> De officielle tal

<2> De officielle tal - men med korrigeret opgørelse af arbejdsstyrken

sætter den salgbare produktion.

Af "Årbog om udlændinge i Danmark 2001 - Status og udvikling", Indenrigsministeriet, 2001, fremgår officielt, at 53 pct. af de mandlige immigranter fra ikke-vestlige lande er ledige eller uden for arbejdsstyrken, og for kvinderne er det 71 pct. Da andelen af alderspensionister blandt immigranterne fortsat er meget lav, skal de anførte procenttal fortrinsvis genfindes som absolutte antal i det officielle antal 1.100.000 i tabellen.

Hvis indvandringen kunne have rettet op på aldringsproblemet for det danske samfund, hvor velfærdssystemet bygger på udligning over livsindkomsten, ville systemet alligevel have været særdeles sårbart: For tidsfaktoren ville desuanset have indhentet denne opretning, og det kan også konkluderes, at indvandringen faktisk har forøget finansieringsproblemet ganske betydeligt.

Økonom, tænketanksformand og foredragsholder Hans Kornø Rasmussen har ved flere lejligheder ligesom EU-kommissær Vladimir Spidla foreslået en mangedobling af indvandringen til EU og dermed også til Danmark. Velfærdskommissionen spørger: "Kan øget indvandring løse forsørgerproblemet?". Herefter følger nogle tankeeksperimenter med, at ekstra 30.000 indvandrere fra mere udviklede lande hvert år i al evighed kunne komme til Danmark - foruden de hidtidige ca. 10.000 pr. år fra mindre udviklede lande - og lade sig beskæftige og betale skat. Hermed var finansieringsproblemet løst for Velfærdskommissionen.

Men den danske statsgæld er blevet knap 10-doblet i perioden 1960-2001 regnet i faste priser. Tilbage står oven i den internationale konkurrence via globaliseringen.

Også selv om den tekniske udvikling - uanset udstødningen fra arbejdsmarkedet - havde været i stand til at sikre tilstrækkelig øget produktion i samhandelssektoren til at finansiere en mere end dobbelt så stor offentlig sektor inklusive de udstødtes overførsler i perioden 1960-2001 i en også stærkt aldrende befolkning, som man forudså allerede i begyndelsen 1970'erne, og i tillæg et indtag af immigranter, hvor mere end halvdelen bidrager til det modsatte af problemernes løsning, uanset en meget lav ældreandel blandt de indrejsende

Det tør vel siges, at projektet ikke bygger positivt på denne indsigt?

Struktur- og konkurrenceforskelle vil uden mulighed for statslig affjedring

blive udlignet af markedet. Hovedkamppladsen er arbejdsmarkedet, social- og økosystemerne. Arbejdsmarkedet lider under løn- og socialomkostningskonkurrencen hidrørende fra arbejdstagerne i fattigdomszoner overalt, og der vil ske en uundgåelig likvidering af de hidtil gældende (nationale) fagforeningstariffer og mindstandarderne for det sociale niveau. Markedet fejer dem væk, arbejdsgiverne benytter sig i stigende omfang af deres trusselspotentialer, der ligger i, at de flytter produktionerne til særligt

gunstige løn-, social-, skat-, øko-
Hans Kornø Rasmussen og Velfærdskommissionen spørger, om det såkaldte forsørgerproblem eller finansieringsproblem kan løses gennem indvandring. Der kunne da spørges, om denne "finansiering" kan løses ved at indbyde udenlandske analfabeter til offentlig forsørgelse for lånte penge - bl. a. med tanke på, at den danske statsgæld oven i købet er knap tidoblet i tidsrummet mellem 1960 og 2001 ...

billige områder i og uden for Europa. Opimod 10.000 jobs flyttede ud i 2005.

Produktion er ikke længere lønsom her

Virksomhederne investerer kun, hvis deres fortjenstmarginer betinger produktionen eller eventuelt betinger en ændret/tilpasset produktion. Forskellen mellem omkostningerne og den forventede omsætning (afsatte mængde ganget med prisen), som disse omkostninger produktionsstyk for styk kræver, er for ringe til, at 700.000-800.000 arbejdsløse ud af 2,9 mill i den officielle arbejdsstyrke eller af 3,3, måske 3,5 mill. af de reelt arbejdsdygtige efterspørges i produktionen.

Kan tilstrækkelig forskel eller margin realiseres ved et lavere produktionsniveau, gennemføres det måske ved det lavere niveau, også hvad angår beskæftigelsen, såfremt bedste andet alternativ er ringere. Det er det ikke, når vi ser på danske forhold. Passive afkast uden for produktionen eller produktion i udlandet er at foretrække. *Derfor føres købekraften over i privat kapital uden for produktionen eller ud af landet.*

Se herom på:

<http://www.lilliput-information.com/kapt.html>

Forretninger/virksomheder investerer ikke p. g. a. prismarginaler, men som følge af tilstrækkeligt fortjenestgivende pris/omkostningsmarginaler. Problemet er således ikke éndimensionelt, men i alt fald to- og som oftest flerdimensionelt.

Den økonomiske realitet er, at det er fremstillerne, der driver økonomien frem, mens opsparingen er at betragte som brændstoffet i denne proces. Privatforbruget og det offentlige forbrug frembringer ikke andet end vedligeholdelse og affald.

Hvad forbrugerne giver ud, sætter ikke økonomien i gang, men vedligeholder blot apparatet, eventuelt på vågeblus. Det andet er aldrig sket og vil aldrig ske. Nogle gange kan vi høre økonomikommentatorer berette, at udgifterne til privatforbrug udgør så og så mange procent af den samlede efterspørgsel. Vi hører også meget vrøvl om forbrugerforventninger (der mere er indholdsindikatorer på deres TV-forbrug). For at give læseren indtryk af, at det modsatte faktisk er gældende, anføres dette: I slutningen af tyverne opgjordes USAs privatforbrug til kun omkring 8,5 % af producenternes udgifter til produktionsfaktorer og andre producentvarer. D. v. s., at det samlede forbrug af kapitalgoder til at frembringe, distribuere og levere varer var 12 gange større end privatforbruget. I dag er forholdet givet endnu mere skævt.

Lønudgifter for høje p. g. a. skattetrykket

Problemet kan ikke med nogen chance for succes i fremtiden ansues oppefra og nedefter. Den salgbare produktion i landet skal øges ganske betydeligt, eller også skal velfærdssystemet afskaffes.

En proces til fremme af produktionen sættes ikke i gang ved at præsentere erhvervslivet for arbejdskraft. Det kan kun ske ved at gøre produktionerne

her i landet mere fordelagtige. Dette lader sig ikke gøre uden en betydelig løn/skattetilpasning. De seneste fire år er problemerne kun blevet større p. g. a. en mindsket arbejdsstyrke og flere at forsørge - endog i de arbejdsdygtige aldre. Problemet er i den periode derfor kun blevet vanskeligere at rette op på.

Ikke desto mindre udtaler Velfærdskommissionen: "Det er ambitiøst at øge beskæftigelsen væsentligt mere end i dag. Beskæftigelsen er i forvejen ret høj i Danmark sammenlignet med andre lande."

Det skal understreges, at lidt regulering af efterlønnen m. h. t. taksterne eller ditto af tids- og aldersgrænserne for ordningen, eventuelt dens afskaffelse, eller ændringer i pensionsaldersgrænserne, eller i de sociale takster intet ændrer ved problemet.

Problemet er helt enkelt, at omkostningerne ved det samlede system afsættes i skatterne og dermed i de monopoliserede lønkrav. Dette fører pr. automatik til, at en mængde af de produktioner, hvis indtjening er forudsætningen for systemets virke, ikke betaler sig for virksomhederne.

USA udnyttede globaliseringens fordele allerede fra begyndelsen af 1980'erne med outsourcing af bl.a. adskillige løntunge produktioner. Samtidig lod man kineserne købe amerikanske statsobligationer for de penge, som de ikke umiddelbart kunne realinvestere.

Herved opnåedes samtidig dele af et sikkerhedsnet for dollaren. EU har bragt sig i en defensiv position og vælger nu beskyttelsestold på skiftende produkttyper fra lavtlønsområderne, bl. a. Kina, efterhånden som truslerne mod de fastholdte europæiske produktioner dukker op.

Uanset om vi skal se velfærdssystemet gradvist bryde sammen p. g. a. manglende finansiering, eventuelt med et sidste greb efter inflationen uden for Euro-zonen, og så længe EU ikke har standset dette, så kan vi med en delvis afsporet uddannelses- og forskningssektor, hvor 2 ud af 3 uddannede fortsat retter blikket mod beskæftigelse i den offentlige sektor - så vil den nærmeste fremtid bringe flere og flere billige importvarer til landet til en stadig større andel af befolkningen, der vil være henvist til offentligt tildelte over-

førselsindkomster som livsgrundlag. Udveksling af varer og produktionsfaktorer herunder vidensoverførsel med de lønlette områder vil være aktuelt en årrække frem.

Forsøget med at tiltrække kvalificeret arbejdskraft til f. eks. IT-branchen i Danmark synes ikke at ville lykkes, meget på grund af personskatterne, viser undersøgelser.

Dette burde være bevisførelse nok; men herudover kommer øvrige byrder på erhvervslivet og på hver ansættelse.

Vore egne uddannede stikker af eller søger den offentlige sektor.

Immigranterne gennem de sidste 30 år retter sig afgjort mod de løntunge og videnslette brancher (hvis ikke navnlig mod de offentlige ydelser).

Og vore egne ledige og udstødte i de arbejdsdygtige aldre sammen med 7.000 baltere og polakker (i blot 2005) kan heller ikke bruges til "det evigtvarende ideologi-eksperiment" - den danske utopi.

Så må vi som konklusion gå ud fra, at virkeligheden inden for overskuelig tid standser projektet, der vel også kun skulle tjene ideologiens ledende fra den første færd.

Desværre fik Den Danske Forening ret

Af Harry Vinter

Der foreligger fra Københavns Universitets demografer en prognose for befolkningsudviklingen, hvis alt fortsætter som nu. Den bekræfter Den Danske Forenings mest pessimistiske formodninger.

Lektor i demografi ved Københavns Universitet, Hans Oluf Hansen fortæller i Berlingske Tidende 20/8 2005 om de næste 100 år:

"Det er uafvendeligt, at der vil være færre »oprindelige« danskere - hvad det så end er - om bare ganske få år. De føder simpelthen ikke tilstrækkeligt mange børn til at kunne erstatte dem, der dør."

Ifølge artiklen viser hans prognoser, at efterkommere af nutidens danske statsborgere mod slutningen af århundredet vil udgøre en minoritet i samfundet.

(Prognosens detaljer kan bestilles i et regneark i Microsoft Excel-format ved henvendelse til h.vinter@tiscali.dk).

Hans Oluf Hansen knytter følgende kommentarer til beregningerne:

"1. Regnearket angiver tallene for den forventede residente befolkning 2005-

Hans Oluf Hansen

2045 opgjort på 18 statsborgerskaber/statsborgerskabsgrupper. Til sammenligning kan anvendes Danmarks Statistiks befolkningsfremskrivning for 2005-2050.

2. De udførte beregninger søger at klarlægge, hvilket volumen af den fremtidige indvandring, det vil kræve at opretholde størrelsen af den i DK residente befolkning i 2002 - uanset dennes et-

niske sammensætning i 2002:

a. Under den anvendte model og de anvendte alt-andet-lige forudsætninger vil den i DK residente befolkning i 2002 og dens fremtidige efterkommere på sigt uddø, fordi dens reproduktion er under erstatningsniveau.

b. Konstant fremtidig indvandring af et årligt omfang som i 2000-2001 vil være tilstrækkelig til at opretholde befolkningen på dens niveau i 2002.

c. Indvandring vil under de anvendte forudsætninger, nemlig bl.a. at indvandrerne får den residente befolknings fertilitet straks ved indvandring, ikke kunne afhjælpe aldringsproblemet.

d. Under modellen og de anvendte forudsætninger kommer de fremtidige indvandrere og deres efterkommere i over-tal inden udgangen af indeværende århundrede.

Formålet med beregningen har været at illustrere langtidsvirkningen af drivkræfterne i den aktuelle befolkningsudvikling under den simple (/overforenkende) stationære befolkningsmodel for et åbent samfund for studerende på Københavns Universitets grundkursus i demografi

(DEMOGRAPHY 1). Ændres model eller antagelser, vil man få andre resultater.”

I en kommentar til Den Danske Forening giver Hans Oluf Hansen udtryk for, at cpr-registeret og Danmarks Statistiks definitioner på indvandrere og efterkommere er uegnede grundlag for bå-

de en beskrivelse af den nuværende befolkning og for udarbejdelser af prognoser om den fremtidige befolkning.

Han anbefaler en egentlig folketælling, som kan give klarhed over blandt andet folks etniske tilhørsforhold.

Det er et forslag, som Den Danske Forening kan tilslutte sig.

Nogle kommentarer er dog nødvendige

Siden 1980'erne er Danmark undergået den største demografiske forandring nogensinde. Sandheden herom er dog desværre sandet så voldsomt til, at overblikket er ved at forsvinde, fordi opgørelses- og optællingsmåderne forplumrer virkeligheden mere end noget som helst andet. For når udlændinge administrativt tildeles et rødbede farvet pas, bliver den pågældende talt med som den dansker, personen selv og personens efterkommere aldrig har været og heller aldrig nogensinde bliver.

Alligevel er det positivt og skal hilses mere end velkomment, når andre end Den Danske Forening begynder at få blik for situationen og gør både hæderligere og oprigtige forsøg på at analysere den. Det gælder også lektor Hans Oluf Hansens undersøgelse, der er refereret i artiklen ovenfor.

Undersøgelsen har dog en række svage punkter, som bør blotlægges og blive alment kendt i sandhedens interesse. Cand. oecon. Ebbe Vig, der driver oplysningstjenesten Information Om Danmark, sammenfatter svaghederne i ni punkter nedenfor.

Redaktionen

1. Det smykkende tillæg til det at være dansk, "oprindelig", har som konsekvens i lektor Hans Oluf Hansens nyeste prognose, at vi alle var danskere i landet i 2002. Det stemmer ikke. Alternativet er national-specificeret eller etnisk specificeret

fertilitet og dødelighed. Dette skal anvendes på de delpopulationer, hvoraf den samlede population angiveligt skulle bestå i hans model. Men for eksempel sådant specificerede fertilitetsmål eksisterer ikke efter det oplyste.

2. At en samlet fertilitet på 1,7466 ikke er nok, når der skal 2,1 barn pr. kvinde til at holde en stabil befolkning uden indvandring er ikke noget, det er umagen værd at analysere meget på.

3. At den samlede fertilitet vil vokse med øget indvandring af flere med langt højere fertilitet er selvindlysende, men dette ses der altså bort fra i modellen.

4. Den gennemsnitlige årlige indvandring i 2001-2002 i modellen kan udregnes til 10.751, hvilket er ukorrekt, da indvandringen øgedes netto med 20.001 i 2001 og med 18.080 i 2000.

5. At efterkommerne her i landet vil uddø kan kun siges at gælde for danskerne, al den stund de ikke-vestlige føder meget mere end 2,1 barn pr. kvinde, netop strømmer ind i landet i de yngre aldre og samtidig øger den samlede fertilitet for både indvandrergruppen og populationen generelt. At gå ud fra, at alle efterkommere vil uddø, fordi Danmarks Statistik ikke opgør fertiliteten blandt danskerne og for indvandrergruppen for sig, må vel siges at være

den rene tågesnak.

6. At opretholde en indvandring, som er gennemsnittet af 2000 og 2001 for at angiveligt imødegå denne helt ubegribelige uddøen, implicerer i virkeligheden, at landet gives væk en hel del hurtigere end tilfældet er nu.

7. Ja, indvandrerne kommer dobbelt så hurtigt i flertal i forhold til, hvad modellen viser, fordi den årlige tilstrømning i modellen er angivet til omkring halvdelen af indvandringen i virkeligheden (det kan være naturalisationer, der forvandler eller konverterer individerne i modellen trods foruden andet praktisk gældende dødsstraf for konvertitter iflg. Sharia i praksis).

8. At de europæiske befolkninger alle ville uddø uden indvandring (hvilket vi kan konkludere p.g.a deres lave fertilitet, måske bortset fra irerne) er et almindeligt "68er-suk efter deres syge moster". Så dumme er europæerne ikke i længden, hvis de får en tålelig tilværelse uden lands- og kontinentødelæggere.

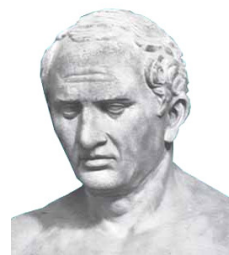
9. At begreberne indvandrere og efterkommere er uegnede til at tegne et billede af befolkningen i Danmark nu og i fremtiden, og at en folketælling bør gennemføres, selvom den forventeligt vil mislykkes som i Tyskland, er ikke en udpræget overraskende og slet ikke ny oplysning. Den er godt 14 år gammel.

Frygt forræderen mere end morderen

En nation kan overleve sine tåber, selv de mest ærgerrige. Men den kan ikke overleve forræderi indefra. En fjende foran portene er langt mindre overvældende, fordi han genkendes og toner rent flag. Men forræderen færdes frit blandt dem inden for portene, hvor hans snedige hvisken susser gennem alle stræder og høres i selve regeringens haller. Thi forræderen fremstår ikke som en

forræder. Han taler i vendinger, hans ofre er fortrolige med, og han bærer deres miner og fremfører deres argumenter, mens han appellerer til det lavsind, der ligger dybt i hjertet på enhver. Han bringer nationens sjæl til at rådne; han arbejder hemmeligt og uopdaget på at underminere byens grundvold, mens han inficerer det politiske legeme, så det mister al modstandskraft.

En morder bør frygtes mindre end ham.

*Marcus
Tullius
Cicero
(106 – 43 f. Kr.)
romersk
statsmand
og filosof*

Forsvar for en interneringspolitik i USA

Af Peter Neerup Buhl

Michelle Malkin er en fremtrædende skribent i USA.

(Se www.michellemalkin.com).

Hendes forældre indvandrede til USA fra Filippinerne, hvorfor hun med sine egne ord ”aldrig har taget statsborgerskabets rettigheder og forpligtelser som noget givet.” Hun opstiller det princip, som hun ønsker håndhævet i USA: ”Adgang ind i dette land bør være et strengt håndhævet privilegium, ikke en billig småting, der kan forhandles om og kastes som en krumme til en hvilken som helst villig ådselæder.”

USAs grænsesikkerhed som en si

Malkin erklærer sig enig med kongresmedlemmet Barbara Jordans indvandringspolitiske grundsætninger: ”Folk, der skal herind, skal ind; folk, der ikke skal ind, holdes ude; og folk, der skal deporteres, skal tvinges til at rejse.” Med undren noterer Malkin, at det kun er gamle nazister, som ved en særlov kan fratages deres amerikanske statsborgerskab – islamiske terrorister kan ikke.

Alt dette skriver hun i sin bog ”Invasion. How America Still Welcomes Terrorists, Criminals, and Other Foreign Menaces to Our Shores” fra 2002.

Den skrev hun efter 11/9 2001-angrebet ud fra den grundtanke, som nu burde være indlysende, nemlig at indvandringspolitik bør behandles som et nationalt sikkerhedspolitisk spørgsmål. Hun gennemgår på én gang sagligt og velbegrunder polemisk USAs indvandringspraksis og sikkerhedskontrol ved grænserne, der mildt sagt stadig er hullede som en si. Endog efter 11/9 01 er der vedtaget en lov, som med dens egne ord tillader legalisering af illegale indvandrere, ”som har deltaget eller deltager i en hvilken som helst terroristaktivitet”!

Stikprøver viser, at 90 % af alle asylsøgere i USA svindler med deres ansøgningsgrundlag. Men kontrollen er i praksis ikke-eksisterende, og de store tekniske hjælpemidler, der er investeret uhyre summer i, f. eks. databaser med illegales biometriske data, bruges ganske enkelt ikke af de ”ansvarlige” myndigheder. Justitsministeriet har opdaget, at over 80.000 udlændinge stod i det kriminelle fingeraftryksregister – men de fik alligevel statsborgerskab. Under

10 % af asylsøgere får deres baggrund tjekket for terrorvirksomhed. Da indvandringsmyndighederne i New York i maj 2002 skulle finde og deportere omkring 1.200 illegale indvandrere mistænkt for terrorforbindelser, havde de efter tre måneder kun fundet 150 af dem. Justitsministeriet måtte ved samme tid indrømme, at af 314.000, der var ”gået under jorden”, var kun 585 fundet... Og hvis det endelig skulle lykkes at indfange flertallet af de ulovlige indtrængere, er der ikke plads til dem i detentionscentrene: De råder kun over 20.000 senge, 1/10 af det antal, der be-

ordres udvist hvert år.

Michelle Malkin

Og endelig er USA jo det mest advokatplagede land overhovedet, og flygtningeadvokaterne er dygtige til at udnytte appellmulighederne til det yderste. ”Det er ikke forbi, før udlændingen har vundet”, lyder den sarkastiske kommentar fra kritiske iagttagere. Indvandrernes appellinstans, BIA, modtager over 30.000 appeller hvert år, og den havde i 2002 en pukkel af ubehandlede sager på 56.000, en stor del af dem adskillige år gamle. Også på internettet er der hjælp at hente. Søgeordene ”avoid deportation” (”undgå udvisning”) giver på Google over 42.000 hits. Alle mulige ”flygtningevenner” udpensler smuthullerne. (Der er dog også sund modstand på nettet, se f. eks. www.vdare.com og www.deportaliens.com).

Reel og generel udvisningspolitik
Tredjeverdensindvandrerne vil med det

yderste af deres fingernegle hage sig fast i deres vestlige værtsland. At det ikke er en løsning bare at fjerne velfærdsstatsforsørgelse og så åbne grænserne, som også danske superliberale foreslår, fremgår af problemets omfang selv i det ganske liberale USA. F. eks. 94 % af de asylsøgere, der i 1995 fik lov at komme ind i landet via JFK- og Miami-lufthavnene, hørte myndighederne aldrig fra igen, skønt det var en betingelse for adgang, at de meldte sig til videre sagsbehandling. Med rette skriver Malkin, at ”frivillig hjemrejse”-politikken er det farligste skråplan overhovedet. Den skulle lette myndighedernes arbejde, men udnyttes i praksis hæmmingsløst som smuthul af de fremmede. Lige så stærkt advarer Malkin imod at udvide asylkriterierne til stadig nye ”sårbare” grupper, der blot giver ny grobund for misbrug.

Det var i Malkins øjne et fremskridt, da loven om udvidet grænsesikkerhed og nye visumregler i 2002 satte stopper for indrejse fra stater, der officielt sponsorerer terror: Cuba, Iran, Irak, Libyen, Nordkorea, Sudan og Syrien. Men Malkin mener, at loven langt fra var vidtgående nok: Mindst otte yderligere muslimske lande skulle på sortlisten. Det er så vist sagligt at ”diskriminere” mht. indrejse fra lande med udbredte, uønskede karakteregenskaber. Et generelt forbud mod indrejse fra overvejende muslimske lande trænger sig på.

På høje tid med diskriminering ...

I sin konklusion i bogen ”Invasion” fremsætter Malkin ønske om, at 100.000 nye grænsevagter uddannes og indsættes. For tiden skal hver grænsevagt dække mange km af USAs store grænseland. Desuden fremhæver hun nødvendigheden af et ”effektivt system for detention og deportation for at befri vort kollektive hjem fra uinviterede gæster – og holde dem ude.” I særdeleshed skal kriminelle og løgnagtige indvandrere ”straks fratages deres amerikanske statsborgerskab, hvis de har fået det, og derpå skal de retsforfølges, fængsles og deporteres.” (Svindelprocenten er som før nævnt omkring de 90). At omdanne nedlagte militærbaser til detentionslejre for illegale indvandrere skitseres som en nærliggende og omkostningsvenlig mulighed.

Det er nødvendigheden af en egentlig interneringspolitik, der fik Malkin til at skrive bogen ”In Defense of Intern-

Etik og politik

Den seneste tids polemik om folkekirkepræsters optræden i samlet flok med fremmedpolitiske budskaber har voldt røre, men forsvares på bispehold som etisk begrundet. Det er dog vanskeligt at se, at det modsatte standpunkt ikke er mindst lige så etisk.

Et par hundrede folkekirkepræster har som led i den øjensynlige nye modoffensiv blandt de korrekte elitære som samlet gruppe udtalt sig imod den nuværende strammere fremmedpolitik. Det har medført en del reaktioner bl.a. fra Venstres politiske ordfører, der i den anledning har udmeldt sig af Folkekirken.

Det har så igen fremkaldt en del polemik om det berettigede i både det ene og det andet. Den nok som bekendte biskop Holm i Århus har til

forsvar for præsteinitiativet mod påstande om, at præsterne politiserede på Folkekirkens vegne, fremført, at det ikke var en politisk aktion, men var begrundet i etiske holdninger. Og etik er jo noget meget fint og uangribeligt, så aktionen var derfor åbenbart helt berettiget.

Det lyder jo meget smukt og skal da også nok overbevise en del mennesker om, at der ikke er noget at komme efter, men at de pågældende præster blot har gjort, hvad der var fuldt tilladeligt, ja endog nødvendigt for så etisk forpligtede personer. Men det efterlader nu også andre overvejelser og synspunkter.

Især må det rejse spørgsmålet, om det dog virkelig er mere etisk at forsvare, at mennesker fra alverdens og så fjerneste lande har en moralsk ret

til at trænge ind i vort land med krav om at være her og nyde godt af det danske velfærdssamfunds goder, som danskerne med flid og møje har skabt, med påstand om at være forfulgte flygtninge, krigs ofre eller blot fattige stakler, der mener at have krav på samme goder som vi andre. Eller om det ikke er mindst lige så etisk begrundet at forsvare sit eget folks ret til sit eget land og at afvise fremmedes forsøg på med ukontrollable påstande at skaffe sig indpas her og for de flestes vedkommende endda gradvis helt eller delvis at erobre landet indefra med indførelse af deres fremmede og for os gennemgående barbariske, forældede og uetiske normer og samfundsformer.

S. D.

Køb ikke hos muslimer

Reaktionen blandt muslimer generelt mod Jyllands-Postens Muhamedtegninger bør føre til den eneste manifestation, der er tilgængelig for den almindelige dansker: Generel boykot af muslimske handlende i Danmark. Argumentet om, at det vil ramme "uskyldige", fængede ikke hos de to-neangivende, da det var politisk korrekt ikke at f. eks. købe fransk vin p. g. a. franske atomprøvesprængninger. Var franske vinbønder ikke langt mere "uskyldige ofre" for en konflikt, som alene deres regering var skyld i, end boykottede menige muslimer, som åbenbart i vid udstrækning er opviglerne i denne sag? Overalt, hvor boykotvåbnet af politisk korrekte årsager er taget i brug – fra Sydafrika til Arla – er det med sikkerhed gået ud over personer, som ikke selv har truffet de beslutninger, der giver anledning til boykotten. Ved boykot af muslimer i Danmark vil man omvendt med statistisk sikkerhed ramme mange, der støtter censur af JP og fordømmelse, boykot og andre aktioner mod Danmark.

Afvisningen af, at blot én "uskyldig" muslim i Danmark bør lide under den muslimske verdens kollektive raseri-

anfald og psykopati, følges vel at mærke aldrig af forslag til andre muligheder for repressalier mod islams repræsentanter. Helt enestående er de urimelige overgreb mod Danmark blevet fulgt af "undskyldninger" fra danske myndigheder og Jyllands-Posten. Pointen er, at vi ikke må udtrykke nogen som helst form for protest mod islams urimeligheder, for enhver sådan vil tolkes som urimelig "generalisering", "stempling" og "hetz" mod en "verdensreligion", der bare intetsteds formår at leve i fred med sine vantro omgivelser. I enhver konflikt mellem kollektiver inddrages alle, det er bare grundvilkåret: Kunne De Allierede under 2. Verdenskrig tillægge deres bombetogter under hensyn til, at ikke alle civile tyskere havde stemt på Hitler?

Den traditionelle aktionsmåde for den menige dansker er efterhånden blevet at udtrykke afstandtagen ved at lægge pengene et andet sted, og denne fredelige, sidste fornøjelse vil de politisk korrekte vel ikke også berøve os, når de selv har benyttet den så hensynsløst de seneste årtier? De kan i øvrigt være helt rolige på "vore" stakkels muslimeres vegne: Deres bu-

tikker og pizzariaer skal nok klare sig endda, da de i vid udstrækning er finansieret af muslimsk kundegrundlag, bistandshjælp og sortbørshandel.

Og Det Radikale Venstres vælgerkreds vil jo nok også handle ekstra meget hos muslimer i den kommende tid, for gerningsmændene er som bekendt de egentlige "ofre" under den nuværende uretfærdige verdensorden, hvor muslimsk uduelighed ikke automatisk medfører en global udjævning via vestlig godgørelse og eftergivelse.

Den aktuelle tegning-sag er så god en anledning som nogen for det danske folk til at demonstrere, at muslimerne er uønskede i Danmark. "Islam" er ikke en abstrakt størrelse, den legemliggøres af muslimer, hvis holdninger per definition ganske generelt er uønskede her, uanset hvor meget Dansk Folkeparti end fabler om, at det kun er "islamisterne", der er fjenden.

Men partiet har måske erkendt, at ham, vi i Danmark plejer at kalde "manden på gaden", sandsynligvis er "islamist", hvis han er muslim?

P. N. B.

ment" (2004). Den aktualiserer den forkætrede politik fra 2. verdenskrig, hvor USA internerede især japansk-amerikanere. Malkin skriver på sin hjemmeside, at hun følte behovet for bogen efter 11/9 01, hvor talsmænd for (musliske) "minoriteter" fremførte 2. verdenskrigs-politikken som skræmmebillede mod at bruge generelle etniske kriterier ved politisk udpegning af farlige grupper. Ved bogens fremkomst stod 39 politisk korrekte historikere og andre forskere da også frem i samlet trop med en erklæring i protest mod Malkins forsvaret for "ethnic profiling".

Vi lever dog i en tid, hvor der skal diskrimineres, pointerer Malkin i indledningen til sit forsvarsskrift for internering. Det herskende syn på behandlingen af japansk-amerikanere bruges som målestok for behandlingen af muslimer i dag, men faktisk var truslen fra illoyale japanere ganske reel, ligesom andelen af illoyale blandt muslimer i dag sagligt begrunder særlig mistænksomhed over for denne gruppe. Ifølge den politisk korrekte tolkning skyldtes interneringen af etniske japanere udelukkende "krigshysteri" og "racisme", men Malkin dokumenterer udførligt, at mange af 1.- og 2. generationsjapanerne i USA lod sig bruge som spioner, meddelere m.m. for Kejseren. Før Japans angreb på Pearl Harbor d. 7. december 1941 kalkulerede den japanske militærledelse ikke uden grund med, at japansk-amerikanere på Hawaii ville samarbejde med dem.

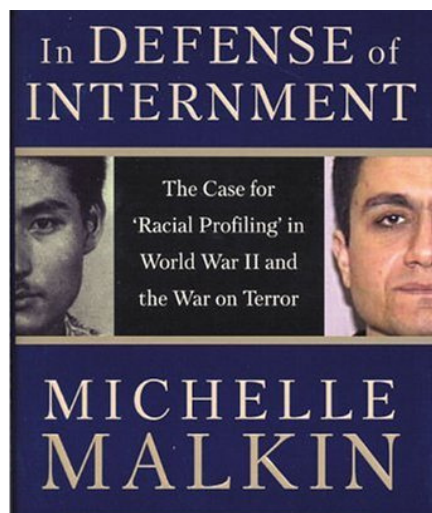
Som for muslimer (i dag og til enhver tid) var religion og politik i høj grad sammenblandet hos datidens japanere, og mange fulgte den såkaldte dohtradition – ubøjelig loyalitet over for Kejseren uanset opholdssted og statsborgerskab. I utallige japanske foreninger og sammenslutninger i USA blev troskaben mod ophavslandet holdt ved lige. "Lad os tilbede Kejseren hver morgen," stod der over de buddhistiske altre. Japanske præster og lærere i USA var i vid udstrækning underlagt ordrer fra Tokyo.

Datidens handlekraft

Nogle japansksprogede aviser i USA fandtes også i en engelsksproget udgave, og da var den engelske udgave af-dæmpet og nøgtern, mens den japanske udgave var stærkt pro-japansk. Med rette udtalte den militært ansvarlige for evakueringen af etniske japanere fra den sårbare amerikanske vestkyst, general John DeWitt, at det ikke gjorde nogen forskel, om en japaner var amerikansk statsborger eller ej. "Amerikansk stats-

borgerskab bestemmer ikke altid loyaliteten."

Der er altså mange ligheder mellem holdningen blandt datidens etniske japanere i USA og nutidens muslimer i Vesten, men dengang var der ikke så megen vaklen i de vestlige geledder som i dag. Selv datidens ledende "liberale" intellektuelle, Walter Lippmann, advarede mod "femtekolonne-problemet" og afviste, at forfatningsmæssige rettigheder skulle stå i vejen for forsvaret af den nationale sikkerhed. FBI-chef J. Edgar Hoover var skeptisk over for interneringen af etniske japanere i USA, men mente alligevel, at der skulle være en særlig myndighed til "at pågribe enhver statsborger eller udlænding, som der er rimelig grund til at tro yder hjælp eller støtte til USAs fjender". Efter 2. verdenskrig fastslog USAs højesteret, at det er fuldt legitimt at summarisk anhol-

de, internere og deportere fremmede under en krigstilstand. (Islam er ifølge egen opfattelse jo i permanent krig med os vantro).

Allerede i 1936 udtrykte præsident Roosevelt bekymring over fraternisering mellem japanske søfolk og fastboende etniske japanere på Hawaii. "En indlysende tanke falder mig ind," kommenterede han. "Alle japanske statsborgere og ikke-statsborgere på øen Oahu, der møder disse japanske skibe eller har forbindelse med deres officerer, burde hemmeligt men entydigt identificeres og hans eller hendes navn placeres på en særlig liste over personer, der skal være de første til at sættes i en koncentrationslejr i en krisesituation."

Berettigede, humane lejre

Roosevelt forsvarede altid sine "koncentrationslejre", og vel at mærke var forholdene i disse lejre da også mere end tålelige, oftest ganske komfortable, og mange indsatte havde mulighed for

at f. eks. arbejde eller studere uden for lejrene. Interneringen var også begrundet i beskyttelse af den japanske minoritet mod det omgivende samfunds fjendtlighed, og det skete endog, at de indsatte i en lejr bad om at blive omgivet af et højere hegn efter trusler udefra.

Men interneringen af de etniske japanere er under nutidens minoritetspolitik i USA blevet et sådant skræmmebillede, at enhver rationel diskrimination er blevet tabu. Hvor langt ud, det er kommet, fremgår af et tv-interview med George W. Bushs japansk-amerikanske transportminister Norm Mineta. På spørgsmålet, om han virkelig vil have, at en 70-årig hvid kvinde skal udsættes for samme sikkerhedstjek som en ung muslimsk mand, svarede han, at det håber han da virkelig, at de bliver. Intervieweren fortsatte: "Hvis man ser tre unge arabiske mænd knæle og bede, før de går om bord i et fly, og tale til hinanden på arabisk, er der så ingen grund til at stoppe dem og udspørge dem?" "Nej, ingen grund til det," fastholdt Mineta.

Vel at mærke er det i amerikansk politik paradoksalt nok politisk korrekt at tillægge minoriteter en mængde positive egenskaber, når det giver fordele, men forbudt omvendt at tillægge dem negative egenskaber ved f. eks. lufthavnstjek og behandling af immigrationssager.

I 1988 blev der da også tildelt de etniske japanere, der havde været interneret i USA under 2. verdenskrig, to milliarder dollar i erstatning, og alle modtog de en check og en undskyldning, uanset om de loyalt havde støttet de amerikanske myndigheder eller havde samarbejdet med den japanske fjende og terroriseret USA-loyale medindsatte.

Vor tids undskyldende holdning over for behandlingen af befolkningsgrupper, som man i datiden ganske velbegrundet frygtede kunne blive illoyale, og den herskende, fuldstændig ahistoriske gengivelse af interneringspolitikken i medier og i skolemateriale, lover ikke godt for en rationel håndtering af det langt farligere muslimske befolkningslemene i dag. Herhjemme har den amerikanske debat om japanerne en parallel i debatten om den danske internering af civile tyske flygtninge efter 2. verdenskrigs afslutning, og også her bruges fortiden som en moralsk forhammer og løftet pegfinger i nutidens flygtningepolitik. Malkins bog vender velgørende denne brug af historien på hovedet: Vi bør så sandelig lære af fortidens interneringspolitik i nutidens kamp mod islam. Nemlig se den som en opskrift på, hvordan befolkningsgrupper, der udgør en sikkerhedsrisiko, kan uskadeliggøres.

Unødig nødhjælp til velstillet atommagt

Af Sune Dalgård

Stort jordskælv i Pakistans bjergrige nordkant. Mange omkomne. Talrige fattige bjergboere berøvet deres boliger og øvrige ejendele og henvist til at friste en kummerlig tilværelse under åben himmel i vintervejr eller i telte uden tilstrækkelig beskyttelse mod kulden. Som sædvanlig stor hjælpeaktion fra vestlige landes folk, der har medfølelse med de nødlidende og får iværksat store folkeindsamlinger af penge til nødhjælp ud over de betydelige midler, der stilles til rådighed af statspenge fra hele befolkningen.

Dette synes helt naturligt efter vore vestlige normer præget af kristendommens kærlighedsbudskab og humanismens holdninger. Så vi punger ud hvad enten af virkelig altruisme, af selvglæden ved at gøre en god gerning eller af den gennem lange tider indpiskede skyldfølelse over for de stakkels fremmede folkeslag, der har lidt så grusomt under den skrækkelige vestlige kolonialisme. Men hvordan forholder det sig i virkelighedens verden?

Pakistan, hvor de jordskælvsramte hører hjemme, er et stort land med om-

kring 150 mio. indbyggere, altså ca. 30 gange så mange som i Danmark. Det er ikke noget fattigt u-land, men ganske velstillet. Så meget, at det har haft råd til at udvikle og fremstille atomvåben. Og til at føre næsten konstante krige eller krigeriske konflikter med det større

neboland Indien om den lille grænseprovincs Kashmir. Det har en overvejende muhamedansk befolkning, der synes ret velstillet og i stand til at støtte de mange pakistanske udvandrere til lande i Vesten, som på deres side utvivlsomt overfører store midler til deres oprindelsesland. Det har i tidernes løb modtaget store støttebeløb fra USA, senest som betaling for amerikanernes adgang til at føre deres krig mod talebanerne og

andre terrorister i Afghanistan. Selv råder det utvivlsomt over talstærke hærstyrker.

Skulle dette store og magtfulde land ikke selv være i stand til at yde den nødvendige hjælp til de få nødstedte bjergstammer, som er blevet så hårdt ramt af det store jordskælv?

Hvis det altså havde den fornødne vilje til det.

Men det er naturligvis meget lettere og billigere at overlade opgaven eller hovedparten af den til de vantro vesterlændinge, når de nu er så villige eller nærmest ivrige efter at påtage sig den.

Hvorfor så ikke lade disse tåber bære besværet og udgifterne, så man selv kan koncentrere sig des mere om vigtigere opgaver, så som at støtte den muhamedanske fremmarch i de vestlige lande? Det er da logik for perlehøns.

Og vand på de vestlige landes "humanitære" organisationers mølle. Så de kan afholde store tårepersende folkeindsamlinger og holde deres dyre administrationsapparater ved magt.

På den måde tjener både de og de pakistanske magthavere på de frysende bjergboere.

Det er på tide, at Danmark besinder sig

Af Mogens Camre, MEP

Det hæderlige, solidariske Danmark, vi har opbygget, må nu for alvor besinde sig på at forsvare sig mod det hastigt voksende antal mennesker, som er kommet hertil fra en anden civilisation uden evne eller vilje til at forstå forudsætningerne for vores samfund, alene med det mål at blive forsørget og udbrede deres kultur.

Myterne om "Vestens skyld"

Hver dag skærpes konfrontationen mellem dem, som er parate til at give Danmark væk, og dem som mener, at dette lille landområde er vores hjem, at det er vores ret at beholde det og beskytte det mod fremmedes overtagelse, fysisk som kulturelt. Det er især venstrefløjen, hvortil hører Det radikale Venstre, som ikke kan eller vil forstå truslerne mod den vestlige civilisation. De ser på verdens frygtelige ulighed og giver Vestens økonomiske succes skylden for andres fiasko. Analyse af årsagerne er uønsket,

for så kunne man jo komme til at erkende, at ikke alle kulturer er lige gode, og det har de korrekte vedtaget, at de er, for at få påstanden om Vestens skyld til at passe. Det er lovligt at fastslå, at japanerne er mere begavede end vi, men ve den, der måtte mene, at der er nogle, som er mindre begavede end vi.

For hver dag vokser presset på den vestlige civilisations grænser. Europa, USA, Canada og Australien er alle udsatte for et voldsomt indvandrerespres. I Europa vil storbyer i England, Frankrig og Tyskland – hvis der ikke foretages drastiske modforanstaltninger - i løbet af det nærmeste årti få muslimsk flertal, dels fordi indvandrerne strømmer til fra deres egne, underudviklede samfund og fordi de har en lang højere fødselshyp-pighed end europæerne. Konfrontationen øges for hver dag, fordi den muslimske kultur er gået i stå i en absurd selvforståelse og had til Vesten, og fordi de europæiske folk selvfølgelig ikke vil acceptere den muslimske kulturs massive undertrykkelse af menneskerettighe-

derne og flertallet af muslimernes manglende evne og vilje til at arbejde i vestlig forstand.

Vores egen Velfærdskommission har klart påvist, hvilken voldsom byrde indvandringen fra den tredje verden udgør i Danmark. Det er vores egen skyld, hvis vi fortsat blot bøjer hovedet og accepterer, at uvidenhed og overtro har ret til at ødelægge vores samfund. Det bliver interessant at se, i hvilket omfang radikale, SF'ere og socialdemokrater vil støtte velfærdsreformer, der rammer danskerne, og som kun er nødvendiggjort for at finansiere de stigende omkostninger til de kulturfremmede, men det er oplagt, at det ikke vil møde folkelig accept.

I de korrektes øjne er vi, der ikke vil prisgive Danmark til islamisterne, selvfølgelig racister. Det griner mine iranske venner i modstandsbevægelsen mod det iranske præstestyre meget af. Jeg er medlem af intergruppen *Friends of a Free Iran* i Europa Parlamentet. Vi er modstandere af EU's lufærdige politik overfor det iranske præstestyre, og der-

for støtter vi den iranske modstandsorganisation, PMOI, som EU med sædvanlig sans for luskede handler og erfaring i korruption, har sat på EU's liste over terrororganisationer, i den hensigt at please mullaherne i Teheran. EU mener, at det er terror, at PMOI og dens kvindelige leder, Maryam Rajavi arbejder for et frit, sekulariseret og demokratisk Iran og for at undgå, at en vestlig invasion af Iran bliver nødvendig.

Fanatismens beskyttere

Det er i det hele taget grænseløst irriterende, at vi i Dansk Folkeparti hele tiden udsættes for beskyldningerne om racisme, fordi vi ikke vil finde os i udbredelsen af islam-fascismen. Modstanden mod islam-fascismen er det stik modsatte af racisme – målet er jo netop at befri de muslimske folk. Indvandningsfortalerne har ikke fattet den fundamentale konflikt, som i dag deler verden: konflikten mellem frihed, demokrati og udvikling på den ene side og fattigdom, undertrykkelse, uvidenhed,

Mogens Camre

overtro og afstumpet, hadefuld fanatisme på den anden. De tror, vi kan købe os til fred hos dem, der har udslettelsen af den udviklede verden som deres mål, og derfor advokerer de for at vise forståelse og tolerance overfor de gale imamer, Hizb-ut-Tahrir og alle de andre fundamentalistiske organisationer, der opererer i Danmark.

Det seneste udslag af korrekt tåbelighed ser vi i FN's højkommissær for menneskerettigheder, fru Louise Arbours svar til de muslimske lande, som er blevet krænkede i deres inderste sjæl af Jyllands Postens tegninger af Muhammed. Fru kommissæren beklager og undskylder overfor de muslimske diktaturstater, og hun igangsætter en undersøgelse mod Danmark, for vi skal sandelig vise respekt for andres religion.

Hun får selvfølgelig følgeskab af Morten Kjærum fra Det danske Center for Menneskerettigheder. Vi har ikke hørt fru Arbour eller hr. Kjærum fordømme dødstruslerne mod tegnerne og de mangler tydeligvis respekt for vores grundlov og den kultur, den er en følge af.

Altså: disse muslimske lande, som på stribet krænker de mest elementære menneskerettigheder, som tillader udbredt vold mod kvinder; som for nogles vedkommende stener utro kvinder og hænger unge piger, fordi de har indledt et forhold til en jævnaldrende, og som hugger hænderne af tyveknegte – disse lande får beklagelser fra menneskerettighedskommissæren, fordi deres rettigheder er blevet krænkede af nogle stregtegninger på avispapir.

Det er et svært held for den vestlige verden, at hverken FN eller Morten Kjærum eksisterede på Martin Luthers tid. Tænk denne formastelige oprører, som afslørede den katolske kirkes overtro og humbug, krænkede de troende i deres inderste sjæl og satte gang i et oprør i hele Europa. Kirker blev stukket i brand og helgenbilleder revet ned. Her havde virkelig været en opgave for FN's menneskerettighedskommissær, den fastlåste uvidenheds og fanatismes beskytter. Med FN og Morten Kjærum i spidsen kunne Reformationen være standset, de hellige katolikker skulle ikke have tålt krænkelse og vi kunne have undgået hele den modbydelige, moderne udvikling!

Islam må inddæmnes

Jeg håber, at statsministeren vil fortælle menneskerettighedskommissæren, at hun er ude i forkert ærinde. At islam i den grad trænger til en reformation. Til oprør mod dogmer og vanvittige forestillinger. Til konfrontationer med nutiden, fra Theo van Gogh til Jyllands Postens tegnere. Vi skal åbent sige, at regler, som er opfundet af mennesker med det formål at undertrykke mennesker, ikke har nogen religiøs status i vores verden. Den islamiske kulturs fastlåste, dogmatiske ideer har underkuet den islamiske verdens mennesker, så de er tabere i verdens udvikling. De må vågne op.

Her i landet kan vi gøre grin med både Gud og Jesus og de andre profeter. Det skader ikke den kristne religion, men en tro, der skal beskyttes af syge taburegler og morderiske trusler, beviser sin svaghed, for den tåler tydeligvis ikke kritik. Sandheden er, at den ikke er en religion men en politisk ideologi, som har til formål at undertrykke mennesker.

Der er ikke grænser for de korrekte vesterlændinges selvhad og selvkritik. Når Ritt Bjerregaard om den danske indsats i Irak siger: "Regeringen har ført Danmark i krig – endda på et løgnagtigt grundlag – og vi må desværre regne med uhyggelige konsekvenser. Den der sår vind, høster storm", er det et udtryk for, at hun ikke har forstået konflikten. For hvad er det egentlig hun mener? Hvis vi prøver at vælte de diktatorer, som ødelægger muligheden for udvikling i den tredje verden, sår vi vind. Hvis vi vil skabe frihed og demokrati, sår vi vind – og så må vi kunne se, at vi rammes af den velfortjente gengældelses storm!

Vi må forstå, at vi skulle have ladet Saddam Hussein i fred, og når vi ikke gjorde det, er vi nogle fæle imperialister. Man skal ikke prøve at skabe frihed og fremgang for de undertrykte, uvidende og fattige islamiske folk, for så høster man storm. Ak ja. De allierede skulle have ladet Adolf Hitler i fred dengang i 1939. Man burde have sendt

Ku' Morten Kjærum ha' stoppet ham?

nogle diplomater over og snakke fornuft med ham, så kunne man have undgået hele 2. Verdenskrig.

Det store spørgsmål er, om krigen for demokrati i Irak – og i den øvrige islamiske verden – kan vindes. Det har været sværere i Irak end frygtet, trods alle gode viljer. Dominoteorien holdt ikke. Der er snævre grænser for, hvor længe USA, England og vi kan ofre vore soldaters liv på at fredeliggøre en nation med så mange fanatikere. Hvis forsøget på at skabe demokrati ikke lykkes, betyder det, at der skal findes en ny strategi for at imødegå truslen fra islamismen. Den islamiske verden er i henseende til samfundsudvikling et årtusind bagefter Vesten og måske kan den forskel i holdninger ikke overvindes på overskuelig tid. Det betyder, at de islamiske lande

må inddæmmes, så islamisterne ikke kan spredes over hele kloden. EU tvinges til at tage langt stærkere midler i brug, så Europa ikke bliver koloniseret.

Årets positive nyhed i EU var det massive franske og hollandske nej til EU's forfatning. Alt tyder på, at der ikke kan vedtages en forfatning af den art, som vore landes regeringer ville presse ned over hovedet på borgerne. Jo mere europæerne debatterer EU, jo mere forstår de problemerne og jo mere ønsker

de en anden model end forfatningens. Indenfor de nærmeste år kan euroen få store problemer, formentlig først ved at lande som Grækenland og Italien tvinges ud, fordi de ligger for langt fra selv de nye, lempelige stabilitetsmål. Det næste problem er modviljen mod at finansiere hele EU's uholdbare økonomiske omfordeling med de store misbrugs- og korruptionsproblemer. Endelig er der den absurde start på forhandlinger med det muslimske Tyrkiet, som aldrig vil

kunne opfylde EU's krav, og som aldrig vil kunne få tilslutning i alle EU's medlemslande.

Det fyldige uddrag ovenfor af Mogens Camres 2005-julebrev er bragt her med tilladelse fra forfatteren, der henviser til meget andet nyheds- og debatstof.

Det kan læses på hans hjemmeside <http://www.mogenscamre.dk>.

Danmark nu eftertrykkeligt på plakaten

Af Poul Vinther Jensen

Det er sjældent, at Danmark nævnes i de store internationale aviser, og når det gælder TV-stationer som CNN, sker det næsten aldrig.

Det har dog ikke været tilfældet de seneste uger. Muhammed-sagen har de seneste dage været tophøjde på bl.a. CNN og omtalen i den skrevne internationale presse er massiv.

Morgenavisen Jyllands-Postens ledelse er kommet under et usædvanligt stort pres. Det kommer fra industriledere, hjemlige redaktører, politikere, og andre

meningsdannere. Listen er lang og i nogle tilfælde beskæmmende.

De to mest markante opportunistere i denne sag er ubetinget direktør for Dansk Industri Hans Skov Kristensen og fhv. udenrigsminister Uffe Ellemann Jensen. De to offentlige personer skulle gøre Danmark den tjeneste at tie.

Hvis hr. Kristensen eller hr. Ellemann Jensen regner med, man kan fodre en totalitær religiøs bevægelse ved at bukke og fodre den med ydmygende undskyldninger og tilbagetog, bør de to herrer ha' deres skolepenge tilbage.

Det, vi er oppe imod, er et spørgsmål

om, hvorvidt vi skal være frie mennesker i et frit land, eller bukke for selv-censurenslavementalitet.

Valget er let.

Det har den redaktionelle ledelse på Morgenavisen Jyllands-Posten forstået tilfulde. Det samme kan man sige om statsminister Anders Fogh Rasmussen, der ikke på noget tidspunkt i denne sag har rystet på hånden. Det skal såvel redaktionen som statsministeren ha' mange tak for.

Den Danske Forening følger naturligvis denne sag med største årvågenhed.

Vi har siden foreningens stiftelse i

I det tidligste efterår havde forfatteren Kåre Bluitgen kvaler med at finde en illustrator, da han havde skrevet en børnebog om en kendt beduinsk erobringskriger med profetstatus og hang til mindreårige pigeboern. Jyllands-Posten blandede sig 30/9 2006 i debatten med at bringe et dusin tegninger af bemeldte herre. 1/2 2006 optrykte Paris-dagbladet France Soir tegningerne (se ovenfor) fra Jyllands-Posten, hvorefter debatten tog fart internationalt - og Danmark kom på plakaten. ...

1987 netop advaret imod, at Danmark med den store muslimske indvandring ville blive et opdelt land med forskelligt syn på, hvad frihed indebærer, herunder uindskrænket ytringsfrihed.

Naturligvis under ansvar overfor gældende lov.

Eller som Daily Telegraph har udtrykt sig i en leder 3/2 2006: "De muslimer, som ikke kan tolerere åbenheden og robustheden i Vestens debatkultur, har muligvis valgt at leve i den forkerte kulturkreds."

I den nuværende konflikt har danskerne kræfter til at stå op imod et totalitært religiøst system som islam.

Men om tyve år er antallet af herboende muslimer meget større. Det vil muligvis være så stort, at det muslimske samfund vil sidde dybt inde i magtcirklerne af det danske samfund. Også på de store dagblade og tv-stationer.

Til den tid er den islamiske åndsræning måske gået i en endnu mere konservativ og fundamentalistisk retning end tilfældet er i dag.

Kløften imellem det sekulariserede Danmark og det islamiske samfund vokser sig større og større.

Med en forankret islamisk loyalitet i Mellemøsten, er der hermed lagt grunden til Balkan-tilstande i Danmark.

En femtekolonne, der i kritiske tider modtager ordre udefra.

Under sådanne forhold tvivler jeg på, at vi som danskere vil kunne håndhæve begrebet ytringsfrihed, som vi opfatter den.

Derfor bør den aktuelle konflikt give anledning til, at vi som folk tænker over, hvad det er for et kapitel, vi har indladt os på.

Som **Der Tagesspiegel** i Berlin skrev i en leder 2/2 2006:

"Hvis et samfund lader sig styre af en folkegruppes følelser, er det ikke længe frit"

Ja, vi har fået noget at tænke over.

Og verdenspressen skrev om Danmark

The Daily Star, Beirut, 24/1 2006:

"Kan vi omsider erkende, at muslimer har ladet deres vrede over de 12 vittighedstegninger af Muhammed vokse ud over alle proportioner? Hvor stødende nogle af tegningerne end var, så opfordrede de ikke til vold imod muslimer.

Men få uger før de blev offentliggjort, opfordrede Fadi Abdullatif, den danske talsmand for Hizb-ut-Tahrir, til drab på medlemmer af den danske regering efter i 2002 at være kendt skyldig for at uddele løbesedler, der opfordrede til drab på jøder

Abdullatif brugte Koranen til at retfærdiggøre sine trusler!

Og vi undrer os stadig over, at nogen forbinder islam med vold? I stedet burde vi muslimer spørge os, hvorfor der er så stor en kløft imellem den måde, vi selv ser islam og vores profet på, og den måde begge opfattes af andre.

Vores krænkede følelser må ikke kun omfatte de danske vittighedstegnere, men også folk som Abdullatif, hvis handlinger vi må betragte som fuldt ud lige krænkende over for islam og vores ærbødighed for profeten.

I modsat fald har vi alle et medansvar for disse danske tegninger."

The Wall Street Journal, USA, 24/1 2006:

"Krænkelser mod religiøs overbevisning virker ophidsende, uanset om det rettes mod muslimer, kristne eller jøder, og vi kan ikke se det sjove i noget forsøg på at opdne til religiøs konflikt.

Dog har publikationer i den muslimske verden aldrig vist mange tegn på tilbageholdenhed i så henseende, især ikke i den måde, de behandler jødedommen på. Man kunne håbe på en højere debatstandard i de demokratiske lande i

Europa, men selv i tilfælde, hvor en sådan ikke eksisterer, er ytringsfriheden værdi, der er værd at værne om, hvilket statsminister Anders Fogh Rasmussen klart forstår."

Al-Shihan, Amman, 1/2 2006:

"Muslimer i verden, vær fornuftige! Hvad skader mest islam, disse tegninger eller billeder af en gidseltager, der foran kameraer skærer halsen over på sit offer, eller en selvmordsbomber, som sprænger sig selv i luften ved et bryllup i Amman."

Le Temps, Geneve, 2/2 2006:

"Ytrings- og pressefrihed er helt fundamentale værdier i demokratiske samfund, som under ingen omstændigheder skal bøje sig for krav, der vil kunne bringe disse hårdt tilkæmpede principper i fare.

At forveksle respekt for en religion med underkastelse under dens dogmer vil være ensbetydende med at undergrave hele det sekulære fundament, som demokratiske samfund bygger på."

Kuwait Times, 30/1 2006:

"Den skandinaviske fortolkning af frisind går langt ud over enhver acceptabel definition af samme i den muslimske verden. Hvor alle demokratier tillader ytringsfrihed, udøver mange af dem selvcensur, når det gælder trosanliggender.

Bare ikke i Danmark.

Det danske frisind tillader børnepornografi, racismisk og antisemitisk humor og ja, selv forhånende tegninger af en af de største personer, der har levet.

På 2005-listen fra "Journalister uden Grænser" rangerer Danmark og Norge på en delt førsteplads som de lande, der

har størst ytringsfrihed.

Listen viser imidlertid intet om kvaliteten af dansk og norsk journalistik.

Når et samfund er så optaget af at dyrke sit frisind på bekostning af krænkelser af andre kulturer, har det tabt af syne, hvad ægte frisind indebærer:

Personlig frihed og tolerance over for andre - ikke udbredelse af fornærmende fordomme."

Daily Telegraph, London, 3/2 2006:

"Retten til at risikere at krænke nogen er fundamental for ytringsfriheden. Muslimer, som har valgt at leve i Vesten, må acceptere, at også vi har ret til vores værdier og til at leve i overensstemmelse dermed.

De muslimer, som ikke kan tolerere åbenheden og robustheden i Vestens debat kultur, har muligvis valgt at leve i den forkerte kulturkreds."

Der Tagesspiegel, Berlin, 2/2 2006:

"Muslimers forargelse over de danske satiretegninger af Profeten Muhammed er aldeles overdreven. Religiøse grupper kan ikke tillades at definere grænserne for ytringsfrihed. Hvis et samfund lader sig styre af en folkegruppes følelser, er det ikke længere frit.

I demokratiske samfund kan autoriteten til at definere anstændighed og respekt ikke overlades til et bestemt trosfællesskab alene. Derfor har også vi valgt at trykke nogle af disse tegninger."

Ud over de nævnte aviser fra forskellige lande, som ser forskelligt på Morgenavisen Jyllands-Postens frembringelse af Muhammed-tegningerne, har mange andre aviser i Europa valgt at bringe tegningerne i solidaritet med den

redaktionelle ytringsfrihed. Det gælder dagblade i Schweiz, Spanien, Frankrig, Belgien og Holland.

Det er sket efter fyringen af direktøren Jacques Lefrance på boulevardavisen France Soir, som valgte at genoptrykke de tolv tegninger af Profeten Muhammed. Den egyptisk fødte ejer Raymond Lakah kunne åbenbart ikke klare presset. Det har fået den ansete aftenavis Le Monde på banen for ytringsfriheden.

Den 3/2 2006 bragte avisen en tegning af Muhammed på forsiden, kreeret af bladets tegner Jean Plantu, med alle tegningens streger formet som sætningen: "Jeg må ikke tegne Muhammed, jeg må ikke tegne Muhammed, jeg må ikke"

Jo, det må vi godt i Europa!

Kilder:

Morgenavisen Jyllands-Posten:

Fredag den 3. februar 2006 / Overtsettelse Anna Marie Andersen og Line Kirkegaard.

Dagbladet Politiken:

Fredag den 3. februar 2006

Dagbladet Information:

Onsdag den 25. januar tirsdag den 31. januar, onsdag den 1. februar og fredag den 3. februar 2006.

Hvorfor myldrer de dog til Frankrig ?

Selvfølgelig er franskmændene blevet kendt for lurvet behandling af de folk, de koloniserede, herunder afrikanere, muslimske arabiske immigranter, sorte borgere fra de oversøiske områder og departementer. Men det er kun halvdel af historien. Kolonierne har været uafhængige i 50 år. Hvad har de stillet op med deres uafhængighed? Hvis franskmændene er så modbydelige, hvorfor vælter det så ind med millioner af muslimer fra alle verdenshjørner - med alle midler, legalt eller illegalt, åbenlyst eller fordækt, berettiget eller

uberettiget? Hvorfor pjækker nogle af disse "indvandrere"-børn eller -børnebørn fra skolerne - eller endda brænder dem af - i stedet for at drage nytte af den uddannelse, de tilbydes? Nyhedsmeldingerne blæser "immigranternes" fortrædeligheder op og under-spiller vildskaben af deres fremstød med guerillakrig - indpakket i en luftig forestilling om "løn som forskyldt": Franskmændene har behandlet disse mennesker dårligt, hvorfor det nu er deres tur til at lide.

Selv om det var sandt, ville det stadig

ikke give megen mening. At løbe amok og afbrænde biler, butikcentre, politistationer, skoler, brandbiler og ambulancer vil ikke skabe en blomstrende økonomi med frihed og retfærdighed for alle. Sandheden er, at den franske regering har lænet sig tilbage og forherliget islam med alt, hvad dertil hører. Medierne har viderekolporteret budskabet med hjælp fra kulturelle kredse og villige intellektuelle.

*Nidra Poller,
forfatter bosat i Paris,*

på <http://www.techcentralstation.com>

Hvorfor han er "pervers" og en "tyran"

Er problemet de fundamentalistiske muslimer eller selve islam?

"Det er islam, fordi den er uforenelig med demokrati og fremskridt. Fundamentalisterne er bare de mest passionerede bærere af islam, som den er i dag (...)

Muslimer bliver nødt til at forstå, at Allahs lov - shariaen - skal erstattes af menneskelig lovgivning. I dag accepteres det kun på overfladen af muslimer i ikke-muslimske samfund, for de har altid håb om, at de en dag bliver majoriteten og får omvendt alle til islam. Muslimer er nødt til at glemme den drøm, for den vil ikke gå i opfyldelse. Det vil føre til mange konfrontationer - jeg er et eksempel på det - men muslimerne vil tabe kampen".

Hvorfor kalder du i din bog profeten Muhammed 'pervers' og en 'tyran'?

"Han giftede sig med en ni-årig pige,

Ayaan Hirsi Ali

som han havde sex med. Set med vestlige øjne i dag er han pædofil. Det siger jeg ikke kun for at provokere og såre folks følelser. Det er relevant, fordi muslimske mænd, som i dag tager barnebude, henviser til, at det gjorde profeten også. Det er nødvendigt at fortælle de mænd, at børneforulempelse her er både umoralsk og ulovligt. De kalder mig blasfemisk, fordi jeg anfægter profetens livsførelse, men sådan må det være".

Ayaan Hirsi Ali, født 1969 i Somalia og bosat i Holland, hvor hun er liberalt parlamentsmedlem.

*Uddrag af interview
med Ayaan Hirsi Ali
i Urban
21/11 2005*

Britisk syn på det nationale alternativ

Tony Linsell:
An English Nationalism.
(Athelney, 2001. 428 sider.
£ 16,90).

Tony Linsell har skrevet en sjældent dybtgående bog om nationalisme, konkret engelsk nationalisme, men i realiteten om noget nær alle aspekter af den nationale holdning generelt, nærmest et kompendium eller programskrift, der kan bruges som en skatkiste af argumenter for alle over hele kloden, der vil forsvare deres folk mod globalismen/kosmopolitismen og kulturelt forfald.

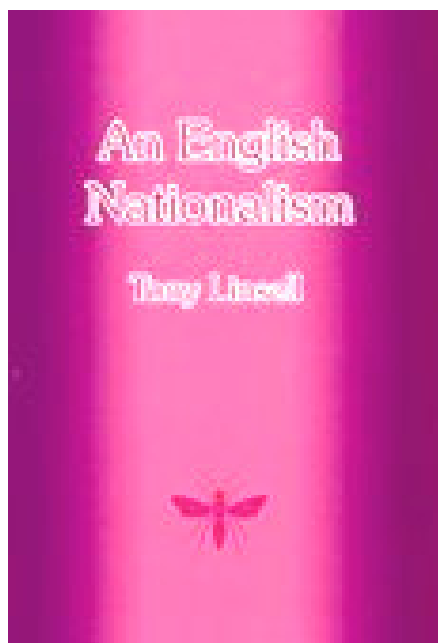
Ganske konsekvent går Linsell ind for en opløsning af Storbritannien i denne unions oprindelige nationer: England, Skotland og Wales. (Vel at mærke ikke gennemført oppefra via EU's del-og-hersk "regioner"!). Første del af hans bog går med en gennemgang af Englands førkristne periode, hvori mange nutidige institutioner og holdninger stadig har rod.

Anden del, bogens længste afsnit, handler om selve "verdensanskuelsen". Her viger Linsell ikke tilbage for selv de mest tabubelagte emner. Fx vigtigheden af racepræget for national sammenhængskraft. Altid illustreret med ramrende eksempler, der viser absurditeten i den herskende, "korrekte" holdning. Således vil de færreste acceptere en japaner som fuldgyldig zulu, uanset hvilket sprog eller klæder han tillægger sig. Linsell argumenterer altså (heldigvis) lidt mindre "pænt" og mere konkret, end Roger Scruton gør i sin for nylig på dansk udkomne "Nationernes nødvendighed".

Linsell skelner klart mellem loyalitet mod nationen og mod staten, der i den aktuelle situation ofte er nationens største fjende. Og han beskriver fint den moderne individualistiske holdning, udviklingen af en "global jeg-kultur", der atomiserer alle traditionelle fællesskaber og giver det isolerede individ underholdning og jagt på status som højeste livsindhold. "Hvis der er sport og soapoperaer i tv og supermarkederne er åbne på passende tidspunkter, hvilket behov er der så for en national kultur og identitet?"

For tiden vokser fremmedbefolkningen

i Storbritannien med over 300.000 om året. Fortsætter dette, vil de oprindelige indbyggere være i mindretal år 2073. Som eksempel på den trussel, han ser true mange folk i dag, bruger Linsell Fiji, hvor indvandrede indere nu ifølge "det internationale samfund" skal have lov at udøve magten, fordi de er blevet i flertal. Linsells bog slutter med en fuld gengivelse af en bevægende tale i FN af en indfødt kvinde fra Fiji, der vil bevare gæstfriheden og den fredelige livsform, bare ikke finde sig i at komme under fremmedvælde. "Skal vi lade os opsluge i den moderne verdens middelmådighed og domineres af en fremmed kultur med næsten en milliard mennesker på ver-

densplan, eller skal vi forblive selvstændige og stolte af vores egen kultur med 350.000 mennesker?"

I stedet for at bevare og fremme spændingsfyldte blandingssamfund går Linsell indfor etnisk adskillelse, der af den moderne ortodoksi dog stemples som "etnisk rensning".

Nødvendigtvis må Linsell også udførligt behandle meningsdannelsen og ensretningen under de herskende regimer ledet af "social-liberale" (socialdemokrater/venstrefløjen) eller de borgerligt-liberale, som alle ser en pest i nationalismen. Det er lykkedes disse sande ekstremister at stemple dissidenter som pr. definition ekstremister. Alle mennesker tror rigtignok, at netop deres standpunkter er de sande, men de herskende

liberale anser i forstærket grad egne standpunkter som selvindlysende sande. Modstandere er onde og behøver ikke imødegås med argumenter. Men nationalister er ikke nødvendigvis imod alt, liberale sætter pris på. De har blot andre ideer angående menneskelig adfærd og lykke, som det kun kan være sundt for alle parter at få drøftet og tænkt over én gang til.

Linsell beskriver magtcentre for den herskende ideologi, fx Bilderberggruppen, hvor der trækkes i tråde helt uden demokratisk kontrol, hvor planerne for EU blev lagt, og hvor snart sagt alle moderne vestlige regeringschefer har deltaget.

Ikke kun i politik, men også i den akademiske verden undersøges alle med en "ideologisk Geiger-tæller" for spor af den åndelige plutonium, nationalismen opfattes som. Det infame er ikke kun, at de "liberale" vil blande og opløse folkene, men at de mener, at de i tavshed skal finde sig i dette.

I de liberales multikulturelle samfund har alle ret til at leve efter eget valg – så længe, de ikke siger eller gør noget, der støder de liberale. For at få dette til at fungere, skal alle kulturer renses for deres indre essens, så kun deres tomme skaller bliver tilbage. Det giver en illusion om kulturel mangfoldighed, men uden dybere mening. Muslimere har fx lov til at gå i moskeer, holde deres fester og gå i deres tøj, men ikke virkelig at leve og handle efter disse symbolers mening. Spørgsmålet er dog selvfølgelig, om de liberale med stadig flere fremmede i landet kan holde disses kultur på dette folkloristiske niveau.

Linsell giver et utal af eksempler på det, der siges om europæere/hvide, hvorefter han tænker sig det samme sagt om sorte, arabere osv. for at illustrere den selvfølgeligelige, uudtalte racisme mod europæere, der dominerer opinionen. Således annonceres der åbent efter "etniske minoriteter" i jobannoncer. Og BBCs direktør har klaget over, at BBC er "skrækkeligt hvid" i personalesammensætningen. Hvad var der mon sket ham, hvis han havde klaget over, at det britiske atletikhold er "skrækkeligt sort" ...?

Linsell peger også på det absurde i al tid at kalde tredjeverdensfolk boende i

Den Danske Forening
Årsregnskab
1. januar—31. december 2004

<i>INDTÆGTER:</i>	<i>2004:</i>	<i>2003:</i> <i>(tkr.)</i>
Kontingenter og bidrag	334.156	326
Aktieudbytter	8.654	12
Renteindtægter, netto	191	0
Indtægter i alt	343.001	338
 <i>UDGIFTER:</i>		
Lokaleomkostninger	24.229	23
Porto	32.778	29
Gebyrer	320	5
Kontorartikler og kuverter m. m.	0	12
Telefon, telefax	11.429	6
Bogtrykker	72.558	123
Møde-, rejseudgifter og kurser	12.519	8
Annoncer, abonnementer	27.570	36
Sekretariat, regnskabsafdeling	14.800	19
Småanskaffelser, EDB-udgifter og reparationer	3.174	29
Andre omkostninger	55.800	25
Afskrivning, inventar	15.858	12
Udgidter i alt	271.035	327
Årets resultat	71.966	11
 <i>AKTIVER:</i>		
Likvide beholdninger	127.609	56
Værdipapirer	186.755	188
Inventar	60.737	67
Ejendomme	804.512	805
Andre tilgodehavender	10.000	10
Aktiver i alt	1.189.613	1.126
 <i>PASSIVER:</i>		
<i>Egenkapital:</i>		
Saldo, primo	624.415	617
Kursreg. Værdipapirer	-1.640	-4
Overført resultat	71.966	11
Egenkapital ultimo	694.741	624
Skyldige omkostninger	4.000	4
Anden gæld	490.872	498
Gæld i alt	494.872	502
Passiver i alt	1.189.613	1.126

Europa for "minoriteter", når de globalt er langt flere end de europæiske folk, der er verdens sande minoritet – og bliver det mere og mere.

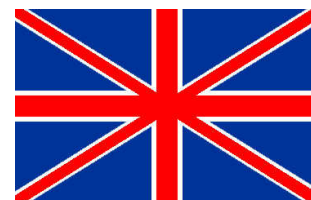
De "korrektes" usammenhængende logik fremgår af, at de beskylder englænderne (og andre værtsfolk) for at være racister mod minoriteterne. Samtidig skal disse minoriteter nærmest med vold og magt fremstilles som "englændere", hvorved de altså er racistiske mod sig selv ...

Linsell falder heldigvis ikke i den grøft at beundre islam, fordi dens selvbevidsthed er stærkere end vor. Tværtimod ser han den som lige så meget tragende efter universelt herredømme som liberalismen, hvorfor også islam er nationalismens fjende. At flertallet af muslimer i Vesten p.t. fremstår fredelige, skal man ikke lade sig narre af, da kolonister til enhver tid i de indledende faser må optræde hensynsfuldt og venligt, mens brohovedet konsolideres. Den historiske norm har da også været, at den indfødte befolkning har gjort modstand med alle til rådighed stående midler. Når indvandrere derfor retfærdiggør deres tilstedeværelse med argumentet: "Vi er her, fordi I koloniserede os", lyder svaret: "Og vi driver jer ud med alle midler, fordi I drev os ud med alle midler."

Linsell sammenfatter for Englands vedkommende: "Høflighed, generøsitet og tolerance vil bringe os til fald. Vi har ikke længere råd til at tage hensyn til alle andre nationer end vor egen. Vi er nødt til at hævde vor nationale identitet og forsvare vore fælles interesser. Hvis det betyder, at vi er stridslystne og besværlige, må det være sådan." Ellers vil de kommende generationer plages af spørgsmålet: "Hvorfor tillod vore forfædre, at dette skete? Hvilket kollektivt vanvid gjorde det muligt for englænderne spagfærdigt at svigte, hvad andre nationer har ofret så meget for at opnå og bevare?"

Sådan vil efterkommerne af alle de europæiske folk spørge, hvis den nuværende udvikling får lov at fortsætte. Der må snart finde et markant brud sted, og Linsells bog er en fremragende dokumentation af, at dæmoniseringen af det nationale alternativ er ganske ubeføjet.

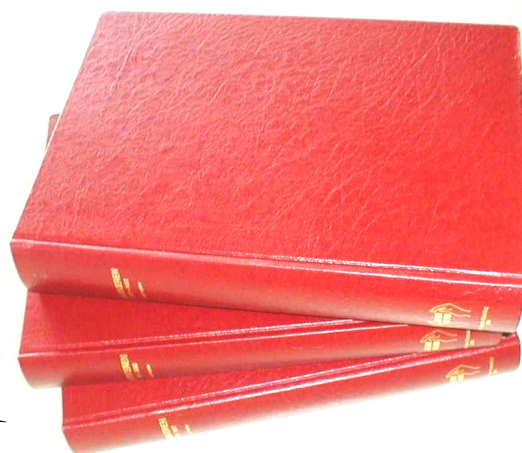
Peter Neerup Buhl

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register **200 kr.**
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register **200 kr.**
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register **200 kr.**

SÆRTILBUD
- køb alle 3 bind for 500 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.
30-11	"Fornuftens jordiske redskab?" - 100 år med de radikale" (96 sider)	60 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om ledfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.
50-03	Åse Clausen Bjerg: "En lærke letted - sandheden om løggen i det 'korrekte' Danmark"	70 kr.
50-04	G. G. Galster: "Rene griserier" (det ikke spor urene dyr, historisk set)	10 kr.

**BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. -
portofrit tilsendt**

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

**... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på
billedet !**

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskere !

Vinder af lodtrækningen
denne gang:

**Michael Hedegaard,
København**

- bøgerne er
på vej
med posten

Ingen fløjshandsker for de "liberale"

Ann Coulter:
How To Talk To a Liberal
(If You Must).
(Crown Forum, 2004.
353 sider. \$ 10,85).

"Hvordan man taler med en liberal (hvis man er nødt til det)" er en forfriskende offensiv uden undskyldninger til fordel for "reaktionært" forsvar for Vestens kulturgrundlag. De "liberale" i USA er jo vore radikale og venstreorienterede, der overalt i Vesten sætter tonen med en løftet pegefinger og opstiller tabuer, som selv mange på "højrefløjten" føler sig forpligtet til at overholde. Men ikke Ann Coulter. Hun opstiller sine egne debatregler for omgangen med den liberale fjende: Giv ikke indrømmelser, undskyld intet, giv aldrig modstandere komplimenter, og fornærm dem groft: "Hvis den liberale, man diskuterer med, ikke bliver målløs af spruttende, afmægtigt raseri, gør man det ikke rigtigt." Ifølge Coulter kan der "ikke siges noget for ekstremt om liberale, for det er alt sammen sandt."

Coulter medgiver, at flertallet af de liberale ikke bevidst forsøger at skade nationen – de er bare ligeglade med den. De måske 20 %, der ikke er ligeglade med nationen, hader den inderligt.

Bogen er fuld af slående eksempler på "progressivt" hykleri og dobbelte standarder, men mest relevant er her Coulter's hudfletning af reaktionerne på angrebet 11. sept. 2001: "Nationen er blevet invaderet af en fanatisk, morderisk kult. Og vi byder dem velkommen. Vi er så gode og så rene, at vi aldrig ville indlade os på diskriminerende racemæssig eller 'religiøs' profilering. Folk, der ønsker vort land ødelagt, bor her, arbejder for vore flyselskaber, og underkastes præcis samme lufthavnskontrol som tømreren fra Idaho. Det er som hvis Værnemagten indvandrede til USA og arbejdede for vore flyselskaber under Anden Verdenskrig. Bortset fra, at Værnemagten ikke var så blodtørstig." Coulter sammenfatter spydigt kernen i islams lære: "Dræb alle, der ikke lugter dårligt eller hedder Mohammed." Det er udmærket muligt at udpege og isolere fjenden, nemlig muslimerne, pointerede Coulter lige efter 11/9 01. "Vi ved, hvem de morderiske galninge er. Det er dem, der jubler og danser lige nu. Vi burde invadere deres lande, dræbe deres ledere, og omvende dem til kristendommen. Vi tog det ikke så nøje med kun at

Ann Coulter

opspore og straffe Hitler og hans ledende officerer. Vi tæppebombede tyske byer; vi dræbte civile. Det var krig. Og dette er krig."

Vesten/USA skal i den forbindelse ikke tage hensyn til folkeretten: "International ret er som julemanden. Den eneste forskel er, at julemanden kun eksisterer i småbørns fantasi, mens international ret eksisterer i juraprofessorers fantasi. I den virkelige verden er international ret det, som USA og Storbritannien siger, den er." De liberales indvendinger herimod er forudsigelige. Som Coulter tørt kommenterer: "Når

USAs sidestykker til vore radikale og venstreorienterede kaldes de "liberale" - og de ser naturligvis Ann Coulter som en "nazi"-vamp, fordi hun hører til blandt anderledes tænkende ...

som helst store spørgsmål er på spil, kan man altid regne med, at liberale har nogle meningsløse, kvindagtige klagepunkter." Liberale er "den eneste kendte art, hvis tænkning ikke forbedres af bagklogskabens fordel. Ikke alene kæmper de altid den forrige krig; for det meste kapitulerer de også." Lige så galt står det til med dem, der burde være samfundets kritiske røster, nemlig journalisterne. I afsnittet "Journalistik: Hvor selv mænd er kvinder" fastslår Coulter bl.a., at "de fleste journalister er så ubegavede, ondskabfulde, dovne og hævn-gerrige, at det faktum, at de også mangler humor, ofte overses."

Udenrigspolitik ser Coulter også klart, nemlig at Vestens akilleshæl mht. effektiv terrorbekæmpelse er Frankrig: Bush-doktrinen, at "vi ikke alene er i krig med terroristerne, men også med dem, der huser dem", fører Coulter til den sarkastiske, men logiske konklusion: "Vi er nødt til at angribe Frankrig." Symptomatisk er det, at Paris for nylig gjorde den dødsdømte, amerikanske politimorder Mumia Abu-Jamal til æresborger.

Mange er betænkelige ved at genrejse superskyskrabere på Ground Zero i New York, men Coulter vil trodsigt have nogle, der er endnu højere end World Trade Center for at demonstrere svælget mellem USA og de primitive muslimer, som intet kan skabe. Hun trøster skeptikere med, at når bygningerne er færdige, er det islamiske ondskabens imperium lagt i ruiner af USA: "Føler muslimerne sig ydmygede nu? Vi vil vise dem, hvad ydmygelse er."

Coulter sandsynliggør, at det virkelig er muslimer generelt, der er fjenden. F. eks. har en opinionsundersøgelse i Storbritannien vist, at 98 % af landets muslimer mellem 20 og 45 år ikke vil kæmpe for Storbritannien, mens næsten halvdelen sagde, at de vil kæmpe for bin Laden. Kun 18 % af indbyggerne i en række muslimske lande tror, at arabere stod bag angrebet på World Trade Center. Med beklagelse må Coulter dog konstatere, at meget af USA's udenrigspolitik de senere år har været interventioner til fordel for muslimer.

Dette modsvares endda (også i USA) af et progressivt had mod kristendommen, som Coulter også fyldigt dokumenterer. Medierne gengiver entydige muslimske overgreb som "fjendtligheder mellem kristne og muslimer". I amerikanske skoler forbydes kristen bøn, og bibler konfiskeres fra elever

som "affald", mens der i Californien gives tvangskurser om islam, hvor eleverne skal vælge et muslimsk navn, planlægge en rejse til Mekka, spille et "jihad-spil" og synge hyldestsange til Allah. I New Yorks skoler er fremvisning af kristne scenerier forbudt, mens det udtrykkeligt er tilladt at udstille den islamiske halvmåne. "Nogle vil anse det for overdrevent," kommenterer Coulter, "for så vidt som New York allerede er hjem for verdens største offentlige monument til ihukommelse af islam: Ground Zero."

Ganske veldokumenteret tilbageviser Coulter de herskende myter, der som regel gør kristendommens generalieblad værre end islams. F. eks. påpeger hun, at den Spanske Inkvisition gennem sine 350 år tog livet af ca. 30.000 personer, mindre end 100 pr. år, altså intet i forhold til islams (og kommunismens) moderne præstationer.

Det eneste rationelle er at diskriminere mod muslimer, da det efter al erfaring er dem, der er fjenden. Og heldigvis er de som regel let genkendelige. Men en sådan diskrimination er tabu, i USA som her. Vel at mærke over for muslimer.

"Man vil blive anholdt for hadeforbrydelse, hvis man taler om muslimske

amerikanere på samme måde, som de liberale taler om cubanske amerikanere," konstaterer Coulter.

Hun behandler meget indgående sagen om den 6-årige cubanske bådflygtning Elián González, som i 2000 blev udvist fra USA under stort postyr. Her var det de progressive, der ville af med ham, fordi de mener, at Castros Cuba er bedre end USA.

Den lille dreng, der var eneste overlevende fra en båd, skreg af rædsel, da han blev fjernet af specialstyrker, og Coulter ønsker for ham, at han havde været en muslimsk terrorist, for så havde Amnesty International i det mindste protesteret...

Ann Coulter er blandt USAs mest forkætrede skribenter, og hun skriver med ironi om sig selv, at hendes store handicap i livet har været, at hun er vokset op i en velfungerende, hvid familie og således ikke har fået nogen særlig støtte af samfundet eller har haft nogen at give skylden for personlige fiaskoer.

Hendes aktuelle kommentarer er at finde på www.anncoulter.com. Hendes manglende underdanighed for den herskende opinions indignation kunne både Dansk Folkeparti og mange andre herhjemme lære af.

Peter Neerup Buhl

Tankens frihed

Førhen var det ikke tilladt nogen at tænke frit; nu er det imidlertid tilladt, men ingen er længere i stand til at gøre det. Nu ønsker folk kun at tænke, hvad de formodes at tænke, og dette anser de for at være frihed.

Oswald Spengler
(1880-1936)

i "Untergang des Abendlandes"
1926

Argumenter for en undtagelsestilstand

**Tony Blankley:
The West's Last Chance.
Will We Win the Clash
of Civilizations?
(Regnery Publishing, 2005.
232 sider. \$ 27,95).**

Tony Blankley, en redaktør ved Washington Times, støtter George W. Bushs "krig mod terror", men ikke ukritisk. Han påpeger, at dette begreb er utilstrækkeligt, ligesom Huntingtons "Civilisationernes Sammenstød". Vi står ikke over for blot en krig, men en blanding af indvandring, kulturel aggression og konflikt mellem værdier, religioner og livsstile. Og krigen står ikke mellem territorier, for fjenden er midt i blandt os (og ikke mindst på internettet).

At det er Europa, som er Vestens – og hele den ikke-islamiske verdens – svage led i krigen mod islams terror, lader Blankley ingen tvivl om. De unge muslimer, der er født og opvokset i fx Frankrig, anser sig først og fremmest som rettroende, ikke franskmænd, og de

mener generelt, at selvmordsangreb mod vantro er det mest ærefulde af alt. I Storbritannien er en ud af ti muslimer rede til selv at begå terrorangreb, og en ud af tre er villig til at skjule islamiske terrorister for myndighederne. Allerede nu ser man med Blankleys ord, at der er

Tony Blankley

ved at udvikle sig "små Fallujah'er" rundt omkring i Europas storbyer.

Ud over indvandrede muslimer er indfødte konvertitter et voksende element i Vesteuropa. Blankley beskriver, at de mest rekrutteres fra følgende grupper: Politiserende oprørere, "religiøse nomader", narkomaner og småkriminelle, og sorte og folk af blandet etnisk herkomst.

En fare ved muslimerne er, at de alle hænger sammen som ærtehalv på tværs af grænser over for de "vantro". Altså modsat i Vesten, hvor folk i almindelighed stadig kun har den nationale offentlighed – danskere læser primært danske aviser og ser danske tv-nyheder – har muslimer primært en global offentlighed (tv-kanalen al Jazeera etc.). De betragter sig selv som et fællesskab og bør også af os andre i alt væsentligt ses som én monolitisk modstander.

Blankley er også skeptisk over for Tyrkiet. Sigende for tendensen i dette land anfører han, at Atatürk efter eget ønske blev begravet med hovedet 180 grader væk fra Mekka for at understrege sekularismen, men hans kiste er gradvist drejet. Nu peger hovedet direkte

mod Mekka. Konklusionen er for Blankley, at Europa tog fejl, da man i sin tid kalkulerede med, at muslimske indvandrere ville være som andre – intelligente, håbefulde, hårdtarbejdende og ivrige efter at blive en del af værtslandet.

Selv tredje generation vil hverken indpasse sig eller arbejde, for ”de vil ikke integreres – de vil dominere.”

Vedr. problemets løsning citerer Blankley den fhv. tyske forbundskansler Helmut Schmidt, der har udtalt, at demokrati og multikulturalisme ikke stemmer overens, og at det var en fejl at invitere ”gæstarbejdere” til landet. De heraf opståede problemer kan ifølge Schmidt nu ”kun løses af autoritære regeringer”.

Blankley mener også, at regeringerne bør have langt større handlefrihed i kampen mod islams terror. Ikke mindst det vanvittige diskriminationsforbud, hvorefter 80-årige bedstemødre skal underkastes den samme kontrol som unge arabiske mænd, bør forlades.

Som forbillede for, hvordan Vestens ledere bør handle, har Blankley Roosevelt og Churchills politik under 2. verdenskrig, hvor regeringerne fik vidtrækkende beføjelser til at gøre det nødvendige, fx indfange potentielt fjendtlige etniske grupper kollektivt og indsætte dem i lejre. Under 2. verdenskrig blev 25.655 personer i USA interneret eller deporteret alene pga. deres etnicitet eller nationalitet. Klager over dette førte i

Winston Churchill

1950 til, at den amerikanske højesteret udtalte, at regeringens uindskrænkede ret over for fremmede er afgørende for sikkerheden under en krigstilstand. Herboende fremmede af fjendtlig herkomst kan underkastes vilkårlig anholdelse, internering og deportation, når der er erklæret krig. Og i dag er Vesten jo i krig med den aggressive islam.

Selv om det sårer vore ”værdier” at handle effektivt, er det dog vigtigere at handle effektivt for at redde selve vort civilisationsgrundlag, pointerer Blankley. Han fortsætter, at der ikke er grund til at være mismodig over den farlige

situation. Selv 2. verdenskrig blev kaldt ”den gode krig” af mange soldater, der medvirkede, fordi den hævdede dem over deres personlige liv og fik dem til at kæmpe for noget, der var større end dem selv. Man må her tænke på det frimodige gamle danske kald til kamp: ”Jeg bringer godt nyt: Fjenden er i landet!”

Blankley er trods alt også fortrøstningsfuld mht. situationen i Europa. Han noterer som noget opmuntrende, at mens 59 procent af europæerne bekymrer sig om situationen for syge europæere, bekymrer kun 18 procent af europæerne sig om indvandrernes situation. Så når den europæiske elite ”vrænger ad højrefløjens-fremmedfrygt, vrænger de ad 82 procent af europæerne.” Blankley mener, at egentlige generelle repatrieringer vil starte om et par år.

Det ville være skønt at kunne dele denne optimisme. Blankley taler for, at Vesten handler efter samme undtagelsespolitik som under 2. verdenskrig, for han mener, at situationen i dag er lige så farlig for vor civilisations overlevelse. Der er dog mildt sagt endnu langt endnu, før Vestens regeringer handler i overensstemmelse med denne erkendelse. Churchill & Co. roterer nok i deres grave over vore selvpålagte tabuer, vor folkeretslige lovmedholdelighed og ”anstændighed” i håndteringen af de nye trusler mod os.

Peter Neerup Buhl

Stærk indsigt, lamme handlingsforslag

**Günther Lachmann:
Tödliche Toleranz.
Die Muslime und unsere offene
Gesellschaft.
(Piper, 2005. 296 sider. 14 euro).**

Alt eftersom spændingerne i det multikulturelle fallitbo stiger, tiltager også skizofrenien hos de toneangivende debattører. Günther Lachmann er en ledende politisk redaktør på det store tyske blad ”Welt am Sonntag”, og i sin bog ”Dødbringende tolerance” beskriver han for så vidt præcist muslimernes manglende tilpasningsvilje.

Fx oplyses, at andelen af tyrkere i Tyskland, der ser sig selv som ”meget religiøse”, steg fra 8 % i 2000 til 20 % i 2003, og andelen af dem, der betegner sig selv som ”religiøse”, steg fra 57 til 71 % i samme periode. Blandt tyrkiske unge i Tyskland er det religiøse engage-

ment højt uafhængigt af, hvor længe de har boet i Tyskland. Og de unge tyrkere og tyskere omgås slet ikke. I kvarterer, hvor tyskere og tyrkere har boet side om side i årtier, er de stadig så fremmede for hinanden, som om de var blevet an-

Selv den ”moderate” tv-station Al-Jazeera, hvor en stor del af indvandrerne henter deres åndelige næring, forherliger selvmordsbombere i sine talk-shows.

bragt på stedet i løbet af den sidste nat. Videre beskriver Lachmann, hvordan muslimer i stadig højere grad ser sig som et globalt fællesskab, der trods alle interne konflikter hænger sammen som ærtehalv i forhold til de vantro.

Alligevel afviser han på trods af alt dette indigneret, at man kan tillade sig at repatriere folk, som har boet årtier i Tyskland (selv om de tydeligt viser, at nærværet kun har været rent fysisk).

Indvandringens historie i Tyskland gennemgås. Helmut Kohl viste sig som en Fogh Rasmussen/Kjærsgaard-hybrid ved i 1983 at opstille som mål, at antallet af udlændinge i landet skulle ”halveres”. Det er da også ved at ske, blot på en lidt anden måde, nemlig ved at gøre udlændinge til ”tyskere” (fremgangsmåden er velkendt ...).

Lachmann advarer mod ”Euro-Islam” og dens fortalere såsom Tariq Ramadan, som reelt opfordrer til konflikt med Ve-

sten. Han beskriver desuden, hvordan selv den "moderate" tv-station Al-Jazeera, hvor en stor del af indvandrerne henter deres åndelige næring, i talk-shows forherliger selvmordsbombere. Og Lachmann ser korrekt masseindvandringen i perspektivet af den globale befolkningsudvikling, hvor muslimernes antal eksploderer, og europæernes antal aftager.

Objektivt set burde alle kort altså være lagt på bordet og løsningen ligetil, og dog kan Lachmann kun byde på "mere af det samme" som "løsningsforslag". Der skal stilles flere "krav" til indvandrerne, integration osv. osv.

At 83 % af tyskerne straks tænker

"terror", når de hører ordet "islam", er for Lachmann noget negativt, ikke sund virkelighedserkendelse!

At samtykke i sådanne "fjendebillede" er at bidrage til præcis dén polarisering, terroristerne ønsker, argumenterer han (og støtter dermed præcis dén argumentation, multikulturalisterne ønsker) ...

Men hvad hvis nu svælget mellem dem og os er reelt? Berlingske Tidende kunne 31/7 2005 meddele, at 56 % af Storbritanniens muslimer har forståelse for terrorangrebene i London.

Er sammenhængen mellem islam og terror mon ikke ganske intim?

På hvilket andet politikområde end

emnet "muslimer i Vesten" kunne man mon skrive om en "dræbende" trussel mod samfundets eksistens og i sidste instans alligevel reelt lade truslen konsolidere sig?

For at alle "kravene" kun er ord og aldrig når videre end til papiret, ved alle (lige som i den danske regering og dens støtteparti) vist inderst inde godt.

Overalt i Vesteuropa lader det til, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør. Sandheden om islam og koloniseringen af Europa er efterhånden velkendt, men derfra til adækvat handling er der åbenbart stadig lysår – i Tyskland som herhjemme.

Peter Neerup Buhl

Selvhadet i Vestens akademiske kultur

Mikkel Bogh, Jørgen Bruhn,
Nikolaj Lübecker og Peter Madsen
(red.):

Europas andre.

Fremmedfrygt i europæisk kultur.

(Tiderne Skifter, 2005. 320 sider.

268 kr.).

Dette er et fantastisk værk: Fantastisk, fordi bogens 24 højtuddannede bidragydere kan behandle mange aspekter af europæernes forhold til de fremmede uden på noget tidspunkt at drøfte selve sagen. Der fokuseres udelukkende på europæernes holdning, som fordømmes, udstilles og "afsløres", mens en forklaring på, hvorfor det egentlig er specielt rationelt og kultiveret at acceptere den aktuelle islamiske masseindvandring, er helt fraværende. Sigende for vort akademiske miljø er udgivelsen støttet af Det humanistiske fakultet, Københavns Universitet.

Udgangspunktet er, at "xenofobi" - fremmedfrygt - er noget odiøst, der skal modarbejdes, ikke fremmes, hvilket i sig selv er fantastisk i denne æra med Europa i desperat, demografisk defensiv.

Adskillige af bogens bidragydere kammer over i had mod europæerne, fx ph.d. og lektor Anne Fastrup, der i sin skildring af middelalderens Spanien kommer frem til, at maurerne "producerede værdier, de arbejdede, mens spanierne gik i kloster, førte krig eller henslæbte tilværelsen i ophøjet, men bekestelig uvirksomhed". Rent bortset fra, at det i høj grad var ikke-islamiske minoriteter, der var det kreative element dengang, bemærkes selvsagt ikke, at i dagens Europa er forholdet under alle om-

stændigheder det stik modsatte af det skildrede. Det skorter ellers ikke på aktuelle stikpiller i bogen.

Ph.d. Thomas Hoffmann opretholder tendensen i sit indlæg om "jødespørgsmålet", der munder ud i den pointe, at den danske indvandringskritik i dag fremføres efter samme skabelon som den klassiske antisemitisme. Om der evt. kunne være en rationel grund til denne eller hin benægtes lidenskabeligt. Der køres videre på temaet i ph.d. Nikolaj Lübeckers bidrag "Den fornuftige antisemitisme" (i gåseøjne), hvor det "uhyrlige" netop angiveligt er, at nogen kan tro, at der kan være fornuftige grunde til at tage afstand fra andre etniske grupper (konkret jøder).

Som forbilledlig læresætning opstilles "den moderne tids kategoriske imperativ": "Tænk og handl på en måde så Auschwitz aldrig nogensinde vil gentage sig." Hvorfor ikke det kategoriske imperativ: "Tænk og handl, så Konstantino-

At rationalismen i dag udtrykkes af dem, der bekæmper den stagnationsplagede islamkulturs indtrængen, fatter ingen af bogens bidragydere. De tror stadig, at kulturradikalismen er en progressiv kraft, mens "nationalisterne" er reaktionære og irrationelle.

pels fald (eller det tyrkiske folkedrab på armenerne etc.) aldrig nogensinde vil gentage sig"? Eller lignende muslimsk aggression... Ved at opstille "Auschwitz" som det eneste onde, der skal undgås, passiviseres europæerne over for mere nærliggende trusler. Vor aktuelle interesse er, at tilbagerulning af islam bliver opfattet som det Eneste Fornødne. ("Aldrig tale derom, altid tænke derpå...").

I sit bidrag "Sort hud, hvid maske", der er en hvidvaskning (sortvaskning?) af Frantz Fanon, indrømmer ph.d. (man får næsten ph.d.-fobi af denne bog) Kim Su Rasmussen, at man ikke kun blandt europæerne, men også i andre kulturkredse, kan finde xenofobiske træk. "Imidlertid er der ingen anden kulturkreds, der i samme grad har eksporteret sin kultur, der i samme grad har påtvunget den koloniserede at indoptage og overtage sine egne xenofobiske tendenser." Såh, hvad med islam, der som ingen anden magt har bredt sig over flere verdensdele, bidt sig fast permanent og har fået sine koloniserede folk til at hade eget grundlag (læs V.S. Naipaul) uden at vise tegn på "oplyst" forbedring?

Alle bogens angiveligt oplyste forfattere sparker løs mod det grundlag, der som det eneste i verden overhovedet kunne drømme om at give eksistensgrundlag for en sådan flok selvhadende akademikere, hvis højeste lidenskab altså er at save den gren over, de selv sidder på.

Det danske "moderne gennembrud" fra 1870'erne og frem defineres et sted i bogen som, at kunsten "sættes i relation til psykologiske og sociale problemer på et rationelt grundlag. Derved skulle der

både skabes en større og sandere menneskelig sammenhæng, men der skulle også efter liberalistiske idealer sikres samfundsborgerne mulighed for blomstring og frigørelse fra den stagnationsplagede borgerkultur." At rationalismen i dag udtrykkes af dem, der bekæmper den stagnationsplagede islamkulturs indtrængen, fatter ingen af bogens bidragydere.

De tror stadig, at kulturradikalismen er en progressiv kraft, mens "natio-

nalisterne" er reaktionære og irrationelle.

I et afsluttede indlæg hykler P. Duellund, at det er "en menneskelig og demokratisk katastrofe, at æstetik og kultur i disse år koloniseres og instrumentaliseres til politiske eller økonomiske formål. For det er netop i den frie kunstneriske udfoldelse og menneskelig omgang i samfundets kulturelle *frirum*, at det nye globale medborgerskab kan vokse, og at kampen mod xenofobien

kan begynde." Nu har "kulturen" jo i generationer primært tjent den i dag reaktionære politiserende kulturradikalisme, men det var åbenbart aldrig odiøst. Og de kunstnere, som nu støtter den modsatte strømning, kan vel i øvrigt tælles på én hånd.

En samlig dårlige tabere, der intet har lært - sådan kan bogens 24 bidragydere kortest og mest rammende karakteriseres.

Peter Neerup Buhl

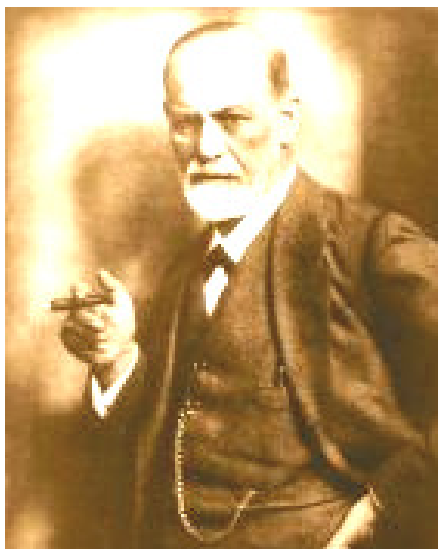
Multikulti-forskning på begyndertrinet

**Maria Møller Kristensen:
Racediskrimination –
et spørgsmål om hensigt?
(Specialeafhandling, Institut for
Antropologi,
Københavns Universitet, 2005.
120 sider).**

I "forskningen" har man erkendt, at ægte racisme er et såre sjældent fænomen, så for at holde gryden i kog taler man nu uden at blinke om "racisme uden race". Dette fantom er også emnet for nærværende specialeafhandling, der giver et sjældent ærligt indblik i den for tiden mondæne akademiske tænkemåde. Man skal jo gerne klarest muligt ramme den rette tone for at få gode karakterer, ikke sandt?

Ifølge den i dag herskende teori om racisme er det "en indbygget mekanisme i racismen, at den benægtes". (Nogle benægtelsesstrategier er ifølge Kristensen "yderst subtile"). En ganske fiffig og infam definition, for så kan denne "forsknings" ofre (gerningsmændene ifølge dens definition) jo vride og vende sig, så meget de vil: Jo mere de benægter at være racister, desto stærkere bekræfter de, at de er det! Ligesom freudianisme og andre pseudovidenskaber leverer racismeforskningen altså sit eget bevisgrundlag ved en fiks cirkelslutning.

Kristensen gør meget ud af, at hendes tolkning af diskrimination mod etniske minoriteter i Danmark er en "modfortælling" til en angiveligt herskende fortælling om de fremmede som et problem. Indvanderne er stakkels undertrykte, der ikke har magt til at få deres side af sagen fremstillet: "Magten til at fortælle en historie, og måske især til at undlade at fortælle den, er en del af den politiske proces. Nogle fortællinger bliver aldrig fortalt, fordi de er i konflikt med herskende værdinormer i

"Racisme" - hævdes det - er også kendt tegnet ved at ville benægte sig selv. En ganske fiffig og infam definition, for så kan denne "forsknings" ofre (gerningsmændene ifølge dens definition) jo vride og vende sig, så meget de vil: Jo mere de benægter at være racister, desto stærkere bekræfter de, at de er det! Ligesom freudianisme og andre pseudovidenskaber leverer racismeforskningen altså sit eget bevisgrundlag ved en fiks cirkelslutning.

de dominerende narrativer, og de der ønsker at fortælle dem ikke har magten til at gøre det." Det samme klagepunkt kunne utallige ofre for multietniceringen så vist have, men hvornår er deres skæbne blevet genstand for et universitetsspeciale?

Kristensens "feltarbejde" bestod primært i et ophold på Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, hvis selvforståelse af at stå for "de smås kamp imod de store" hun deler. Hun skriver, at centrets "kamp" præcist indfanges af billedet "Davids kamp imod Goliat". DRCs våben er bare ikke en slynge, men lovgivningen: "Med den i hånden har centeret et

yderst magtfuldt våben, som gør, at de kan få kæmpen til at vakle, det vil sige at de rent faktisk er i stand til at true 'de store' og endda vinde over dem i nogle tilfælde."

DRC har kort sagt statsmagten på sin side, mens danske firmaer skal være yderst forsigtige med formuleringen af jobannoncer etc., så det er altså den menige dansker, der er den "lille", og racismejægerne, der er magthavernes enige villige håndlangere. Hvornår kommer der et officielt center til støtte for racismeanklagede danskere? Kristensen klynker: "Som en organisation, der målbevidst arbejder imod racediskrimination i en national kontekst, hvor problemer med racisme og racediskrimination i vid udstrækning benægtes, underdrives eller bortforklares, befinder DRC sig selvsagt i en udsat position i den forstand, at centeret møder en del modstand. Dette understreges af DRCs økonomiske situation, der er trængt som en konsekvens af den politiske beslutning om at fratage DRC statsstøtte." Ingen forsker har vist problematiseret, at Den Danske Forening har fået frataget sin statsstøtte – ikke engang, at vi aldrig har fået nogen!

Den dobbelte standard over for fremmede og danskere til førstnævntes fordel kigger hele tiden frem i afhandlingen. I sit forsvar for den "brede" racismedefinition anfører Kristensen således, at for en person, der afvises til en stilling, kan det være underordnet, om afvisningen er baseret på en forestilling om raceforskelle eller kulturforskelle, for resultatet er det samme: Eksklusion. Så findes der altså heller ikke "racistisk vold", for en overfaldet dansker lider vel under samme resultat som en overfaldet "etnisk minoritet"? Sikken kætersk tanke...

Kristensen skriver også om "racisme uden racer", at racehierarkiet er blevet "erstattet af et kulturhierarki, hvor

'vores kultur' er mere moderne, mere human, mere nutidig, mere rationel osv." Ja? Hvad er pointen? Er det ikke mere moderne med kønnes ligestilling, ingen håndafhugning for tyveri og ingen religion i lovgivningen end det modsatte? De kriterier, de "progressive" i over 100 år pr. automatik har anvendt til stemping af "reaktionære" politiske modstandere, sættes pludselig ud af kraft.

En dobbelt standard er også Kristensens kritik af danskeres generalisering ud fra enkelte fremmede, mens hun selv lystigt i generelle vendinger taler om "danskernes associationer til racismebegrebet" og "den danske selvforståelse".

DRC lægger vægt på at gå efter "racediskrimination", ikke efter "racister", for man kan udmærket uforvarende komme til at diskriminere uden at være racist. Men hvorfor så stadig "race"? Den propagandistisk stemplende effekt af det begreb bør ikke overses.

Ethvert folks naturlige forkærlighed for sine egne gøres til racisme, hvilket selvfølgelig ikke afskaffer denne, men får folk til trodsigt at kalde sig racister. Et problem for Kristensen er, at den, der har racistiske intentioner, i sidste ende oftest har fået ret, som f. eks. når et firma har undskyldt diskrimination med, at kunderne ikke vil betjenes af fremmede. Alternativet er dog som altid, at den fremmede får ret. Det er dem eller os, og hvorfor er det så odiøst, at vi får ret frem for dem? Hvorfor skal staten garantere lige mulighed for araberer, der vil være hjemmehjælper, og ikke pensionistens frihed til at foretrække en landsmand?

DRC definerer altså også racediskrimination som diskrimination, hvor denne ikke direkte har været hensigten. Det sætter jo i sidste instans hele den folkelige eksistens, som nødvendigvis må diskriminere, på anklagebænken (men udryddelsestogtet mod nationalstaten er

som bekendt også fundamentet i centrets ideologi). Skal der bedømmes ud fra konsekvensetik, ikke sindelagsetik, så gør det dog konsekvent: Som delagtige i det islamiske verdenserobningsprojekt skal ikke kun udpeges dette projekts aktivister, men også alle de passive ("moderate"), hvis blotte tilstedeværelse her har den virkning at fremme projektet. Den bevidste hensigt er ganske rigtigt ikke afgørende – de demografiske konsekvenser er.

Lad blot samme kriterium gælde i vurderingen af diskrimination – men se denne som udtryk for et sundhedstegn. Hvornår kommer kort sagt et universitetsspeciale med titlen: "Landsforræderisk støtte til multietniceringen – et spørgsmål om hensigt?" Der bliver jo et regnskab at gøre op, og når strømmen endelig vender, skal "forskerne" som altid nok følge efter – med en vis tungnem forsinkelse, naturligvis.

Peter Neerup Buhl

For et opgør med det nationale selvhad

**Roger Scruton:
Nationernes nødvendighed.
(Dansk Samling,
www.dksamling.dk, 2005.
62 sider. 35 kr.).**

I mange år har "xenofobi" været et modeord blandt politisk korrekte samfundskommentatorer. Tiltrængt er det derfor, når den fremragende engelske filosof og debattør Roger Scruton i denne lille bog knæsætter begrebet "oikofobi" om den modsatte tendens, nemlig afstandtagen over for alt, der vedrører ens eget grundlag. Helt præcis er modsætningen dog ikke. "Xenofobi" oversættes ofte som "fremmedhad", hvilket er ukorrekt, mens det tit vil være korrekt at tale om had, når mondæne opinionsdannere fornægter arv og hjem og metz'er mod egne landsmænd.

Scruton gør meget ud af at fremhæve, at det nationale, der skal forsvares, er den fredelige udgave. Det nationale bliver alt for ofte bedømt ud fra sygelige udskejelser, f. eks. nazismen, ikke ud fra normaliteten. "Det at fordømme patriotisme, fordi mennesker går i krig af patriotiske grunde, er det samme som at fordømme kærligheden, fordi nogle former for kærlighed fører til mord."

Omvendt er tendensen til ensidigt at fremhæve de bredt anerkendte "sympatiske" sider ved det nationale almindelig, når begrebet skal forsvares,

og det er vel forståeligt. Men faren er jo, at det folkeliges tænder og kløer helt hives ud. I Scrutons rigeligt stilfærdige fremstilling kunne det godt have været pointeret, at det faktisk er godt, at det nationale kan blive "farligt" - nemlig når situationen er farlig og truende! Der er såmænd intet at være flov over ved national intolerance, xenofobi og drabelige afværgereaktioner, når fremmede rent faktisk er en eksistenstrussel.

Scruton argumenterer fint for, at forsvaret af territoriet er det altafgørende for en nation, og at kun det sandt nationale giver grundlag for et ordentligt samfund, hvilket et samfund grundlagt på religion eller stammementalitet ikke kan blive. Det nationale skaber faktisk som intet andet tolerance (for dem med odelsret på territoriet). "Europas storhed

skyldes, at de europæiske folks primære loyalitet har været adskilt fra religion og genknyttet til hjemlandet." Her kommer islam altså til kort.

Scruton hævder overbevisende, at nationalitet er en nødvendig forhåndsbetingelse for "den evige fred", som man nu i stedet forsøger at indføre med overnationale arrangementer. Han fremholder de mange sandt irrationelle resultater af overnationale tiltag (f. eks. flygtningekonventionen), som er forudsigelige og uundgåelige, netop fordi overnationale beslutninger "ignorerer den virkelige database, hvorfra rationelle politiske valg må træffes", nemlig den folkelige virkelighed. Løsningen er derfor for Scruton en "samlet bestræbelse på at vende tilbage fra transnational lovgivning til bilaterale overenskomster". Det vil genindsætte megen af vor tabte suverænitet. Væk med f. eks. den europæiske menneskeretskonvention.. Ikke mindst indvandringskontrol "er brudt sammen i høj grad som resultat af transnational lovgivning. Genopret suverænitet, og disse kontrolforanstaltninger kan blive genindsat."

Så nemt går det dog nok ikke, for de overnationale har kun magt, fordi vore egne oikofober vil det, og de har kun magt, fordi folket har stemt på dem. Først når folket holder op med at være "pænt", og det nationale bliver "farligt", kan der vist blive ryddet op.

Peter Neerup Buhl

Roger Scruton

Kan en muslim overholde Grundloven?

Af Ole Maisted, fhv. MF

Peter Garde, kriminaldommer, skrev en artikel i Lov & Ret 8/12 2000.

Et uddrag:

"Det er rigtigt, som islamsapologeter anfører, at Koranen selv udtrykkeligt forbyder tvang til at antage islam, men er man een gang muslim, hvad enten man er født ind i troen eller har antaget den, er der ingen vej ud. Gad vidst, om dette mindre antal danske, som konverterer til islam, er klar over denne konse-

kvens af trosskiftet. Menneskerettighedskrænkelsen er åbenbar, jeg ser intet kopromis muligt."

Det strider imod den danske grundlovs § 71, stk. 1 Den personlige frihed er ukrænkelig.

Vi har ret til at skifte trosretning, uden det får konsekvenser for den enkelte i form af trusler og dødsensfarlige represalier.

Hvorfor bliver danske muslimer ikke stillet overfor det problem?

Kan en muslim overhovedet overholde den danske grundlov?

Når man lukker flere hundrede tusinde muslimer ind i landet, hvoraf de fleste kommer af økonomiske grunde med en dårlig uddannelse som baggrund, kan det ikke komme bag på nogen, at det ender med ballade.

En gang muslim altid muslim siger noget om problemets størrelse og holdningen til den danske grundlov.

Det er ikke muligt at opnå kompromis.

Lad os trække vore tropper ud af Afghanistan og Irak, der ikke vil vide af vestlig demokrati. Det er et muslimsk problem, vi ikke skal blande os i.

Oplyste og veluddannede muslimer kan sagtens trives i Danmark, blot de ikke blander sig i frafaldne muslimers liv i henhold til den danske grundlovs § 71, der værner om den personlige fri-

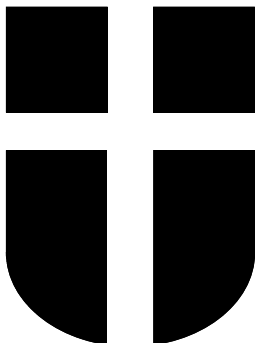
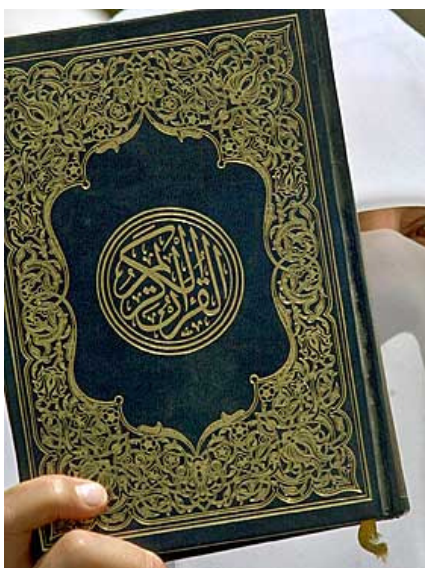
hed.

Kan de ikke det, så må de forlade Danmark.

Vi kan sagtens sætte en udvisningsprocedure igang, hvis vi sætter handling bag kravet om, at den danske grundlov skal overholdes.

Det er alene danske politikere, der er skyld i, at vi er havnet i den nuværende situation.

Hvis vi ikke følger et muslimsk lands spilleregler, vil vi hurtigt blive smidt ud af et muslimsk land.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfondens af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfondens", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde